

INTRODUCCIÓ

El present treball pretén deixar constància de l'existència d'un grup de joves amics castellarencs que els anys 1950 formaren una organització juvenil lúdico-cultural-esportiva privada que varen batejar amb el nom de *Club 8*, les activitats de la qual van despertar la curiositat, admiració, i reconeixement d'altres castellarencs.

Situarem aquest club en el context històric en què van tenir lloc les seves activitats –la postguerra civil del 1936-1939– i explicarem la procedència dels membres del club i les circumstàncies que van confluïr per a què es formés el grup, així com la innovació que les seves activitats van representar en un temps en què el nexa amb les tradicions del passat era encara molt fort; ressenyarem les activitats de lleure portades a terme pels seus membres, les inquietuds culturals que tenien i com repercutiren a Castellar; i per damunt de tot el valor de l'amistat dels seus membres, que perdurà molt més enllà del final oficial de les activitats de l'entitat. Finalment, es remarca que després de l'extinció del club molts dels seus membres saberen projectar a la societat castellarenca molts dels ideals del *Club 8*: companyonia, amistat, compromís, rigor, constància, preparació, exigència, voluntarisme.

A banda de l'activitat personal i professional de cadascú, molts dels seus membres aportaren al bé comú de la societat castellarenca bona part dels seus esforços al llarg de la seva vida.

El *Club 8* representa una experiència, singular, insòlita i, potser, irrepetible.

FONTS D'INFORMACIÓ

La font bàsica d'informació per a poder realitzar aquesta crònica de l'entitat ha estat el llibre manuscrit *HISTORIAL DEL CLUB 8. Del 24 de Juny de 1950 a 24 de juny del 1952*, acabat el 22 de novembre del 1952 i escrit de la mà de Jordi Garròs, qui fou president del club.

El llibre, propietat de Jordi Garròs, qui tothora ha dubtat de la seva importància i interès respecte el seu valor dins la historiografia local, mesura 33x22 cm i conté 572 pàgines, està escrit a mà, a ploma de tinta, amb un tipus de lletra clara i entenedora, amb els títols grafiats amb un artístic estil ornamental. La llengua emprada és el castellà.

La narració destil·la una fina ironia. El discurs expositiu segueix una trama minuciosa, pràcticament notarial, dels fets ocorreguts.

L'estil del redactor traspua en segons quins moments un suau to crític o moderadament superlatiu; un to sarcàstic o displicent que fa que la

lectura de les activitats individuals i col·lectives dels seus membres, llegides en acta i encara ara amb la perspectiva del temps transcorregut (més de mig segle), dóna la sensació que s'ho passaven bé.

El manuscrit aporta, a més, un valuós substrat d'informació col·lateral de la vida social del Castellar de l'època, informació que s'ha procurat desenvolupar amb notes complementàries per ajudar a apropar el lector a aquella realitat.

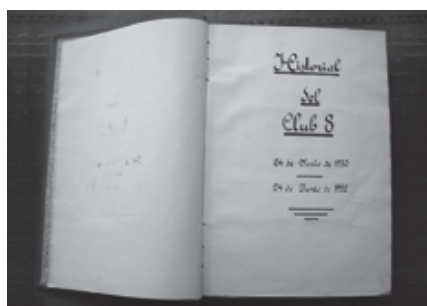
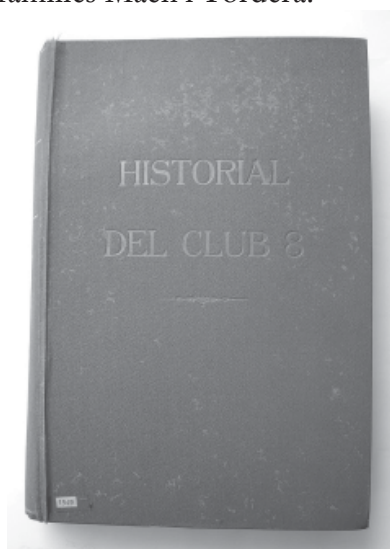
L'autor detalla totes les conferències, xerrades, sortides, excursions, cròniques radiofòniques i altres activitats de diversa temàtica que es portaren a terme a l'entitat, amb un estil narratiu tot amarat de l'estil periodístic de l'època, una mica ampul·lós i abarrocat, reflex sens dubte del que se sentia a les ràdios (aleshores no hi havia televisió).

No cal dir que el redactor fa palesa una gran estima pel que fa i per com ho fa, i adverteix en el pròleg que el lector no hi trobarà cap obra de caràcter artístic, científic o literari, sinó simplement unes modestes anotacions de la marxa del Club, fet que no pot amagar la voluntat de ser ben escrit per ser ben llegit.

Tots els fets viscuts pel Club al llarg dels seus 2 anys de vida, fossin o no importants, petits o grans, esplendorosos o humils, hi són reflectits.

A part del llibre principal hi ha un altre llibre més petit que conservava Josep Mach on estan anotades totes les proves realitzades en els «I Jocs Olímpics del Club» amb totes les marques individuals assolides.

Per acabar, la darrera font d'informació han estat les converses mantingudes amb els dos membres del Club encara vius: Josep Maria Castells i Jordi Garròs, com també amb les esposes i fills dels membres ja finats. Les fotografies han estat cedides per Jordi Garròs, Josep Maria Castells i les famílies Mach i Tordera.

Llibre Historial del *Club 8* i llibre de les Activitats del *Club 8*

QUI FORMAVA EL *Club 8*

Josep Maria Castells Solà (Castellar del Vallès, 1932)
Jordi Garròs Sampere, de cal Meima (Castellar del Vallès, 1931)
Josep Mach Saladich (Castellar del Vallès, 1932)
Antoni Parcerisa Massaveu, de ca la Pona (Castellar del Vallès, 1931)
Joan Pèlachs Rojals, de cal Creuet (Castellar del Vallès, 1932)
Joan Prat Bou, de cal Bernat (Castellar del Vallès, 1932)
Joan Tordera Circuns, de cal Jaume Negre (Castellar del Vallès, 1933)
Ramon Vila Comas, de cal Farell (Castellar del Vallès, 1931)

Membres del *Club 8*: Castells, Garròs, Mach, Parcerisa, Pèlachs, Prat, Tordera, Vila

D'ON PROCEDIEN

Josep Maria Castells Solà

És el gran de quatre germans fills d'Antoni Maria Castells Casas, natural de Manlleu, i de Maria Teresa Solà i Ribas, natural de Castellar.

Els besavis paterns eren de família benestant pagesa. L'avi, Josep Castells i Andreu, originari també de Manlleu, mestre de professió, exercí de secretari de l'Ajuntament de Torelló durant molts anys. El pare, Antoni Maria, visqué a Torelló fins que es traslladà a Castellar.

La seva besàvia materna fou Dolors Casas Vivet. Els seus avis materns eren Antoni Solà Ribas, natural de Terrassa, i Maria Ribas Ribatallada,

natural de Castellar. Antoni Solà Ribas va venir a Castellar a treballar a cal Fuster de Sant Feliu.* Al cap de poc va entrar de majordom a la manyeria de la fàbrica de can Barba, que llavors s'encarregava de la part de fusteria, pintura mecànica, etc. de la fàbrica, i passà a viure a una de les torres de can Barba que estrenà, la coneguda «Torre del Pont». A l'època hi havia tres majordoms, el de taller o manyeria, el de telers i el de filatura.

❖ EL FUSTER DE SANT FELIU

El «Fuster de Sant Feliu» era Joaquim Girbau Pujol (1886-1963). Quan es construí l'actual església neogòtica i marxaren de Castellar tot un estol de tallistes, dauradors, escultors i d'altres artesans va marxar també amb ells cap a Barcelona el jove Joaquim per aprendre bé l'ofici. Retornà a Castellar com un gran mestre artesà i es va posar al capdavant de la fusteria de la família, on també arribaren a fabricar les llançadores de fusta de la fàbrica Tolrà.

Recentment, a l'Arxiu d'Història de Castellar, ha ingressat bona part del seu fons documental, que inclou el fons d'empresa de la fusteria, amb documentació que es remunta a l'època del seu avi, Vicenç Girbau (1853), i una col·lecció considerable de fotografies sobre placa de vidre, majoritàriament d'estudi, les més antigues de les quals daten de l'any 1909.

Antoni Maria Castells Solà, d'ofici muntador, va venir a Castellar a l'empresa Vídua de Josep Tolrà per muntar maquinària durant una temporada. Era habitual a l'època que vinguessin muntadors de la plana de Vic i del Berguedà. S'hostatjava a la Fonda Sant Esteve de la família Baqués, al carrer Major, avui desapareguda, i conreà diverses amistats castellarenques, fins que esposà amb Maria Teresa Solà i Ribas, de Castellar, filla de Ton Solà, i anà a viure a la torre de can Barba ja esmentada, on hi nasqueren en Josep Maria Castells i els seus germans.

El pare, Anton Maria Castells Casas, va ser una persona polifacètica: membre fundador i membre del Consell de Redacció i articulista del Setmanari castellarenc parroquial Forja, i pessebrista membre de l'Agrupació Pessebrista de Castellar de la Capella de la Verge de Montserrat. També fou Jutge de Pau.

Jordi Garròs Sampere

És el petit de dos germans. Nascut a cal Meima, la casa del carrer del Centre número 31, a la Plaça Vella. Els orígens dels Meima de Castellar provenen de Jaume Meima i Costasobirà (c. 1688), descendent d'una masia de Sentmenat, can Meima, actualment enrunada. La mare de Jaume Meima, Elisabet Costasubirà, esposà en segones núpcies amb els Sampere de Castellar de la Plaça Vella, concretament amb Joan Sampere. En el cadastre de Castellar del 1716 trobem referències de Francesc i Jaume Meyma, emparentats amb els Sampere. La nissaga dels Meima de Sentmenat es remunta al 1142 i es coneix la seva evolució fins al 1725. Tant a Sentmenat

com a Castellar desapareixen a partir d'aquesta data, però tot i així el motiu dels Meima perdura encara gairebé tres segles més tard a Castellar.

Joan Sampere Homet, l'avi del Jordi, conegut com «el Meima», natural de Castellar, era picapedrer, com també ho era el pare d'aquest, i es dedicava a realitzar tot tipus de treballs amb pedra: capitells, llindes, piques, aigüeres, bordons, làpides, a part d'obres més grans. L'any 1925 arrendà la pedrera del Comas. L'any 1934 en fou arrencada la pedra per construir tota la zona de l'actual plaça Major, amb la font monumental. També fou obra seva tota la pedra del pont de Sant Feliu. Esposà amb la castellanca Mercè Torrella López, descendent de la masia de can Torrella.

Els pares de Jordi foren Simó Garròs Canet, fill de Moià, d'ofici fideuer, i Rosa Sampere Torrella, nascuda a cal Meima, a la Plaça Vella.

Els Garròs tenen les seves arrels a Occitània. Parents pobres del famós Pèir de Garròs, travessen el Pirineu, com tants altres occitans, fugint de les guerres de religió, a la busca de noves oportunitats. En un temps encara indeterminat situat entre el segle XV i la segona meitat del segle XVI els primers Garròs de Leitona (Departament del Gers, Gascunya) empenyeren un viatge de 367 km. cap al sud que els portà a Perafita (Lluçanès). Des de Perafita s'escampen cap a Berga, Borredà (primeria del segle XVIII) i a Lluçà, on fan de masovers de la masia dels Marcusses del 1733 fins al 1940. La branca de Lluçà és la que més tard arriba a Moià (segle XVIII) i finalment a Castellar del Vallès (Simó Garròs i Canet, 1924).

Exercint l'ofici de fideuer en Simó va traslladar-se a Caldes de Montbui, i de Caldes a Castellar, per treballar a la fàbrica de pastes Pedragosa, situada al Passeig, aproximadament davant l'antic bar de la Rabassada. En arribar a Castellar s'hostatjà primer a la Fonda Sant Esteve del carrer Major (avui domicili particular), i després com a dispeser a cal Ramon del Farell, al carrer de Caldes. Per la proximitat conegué i esposà amb la filla de Joan Sampere Homet, el Meima Picapedrer, Rosa Sampere. Fent de fideuer a cal Pedragosa acompanyava el fill de l'amo a repartir pasta amb el camió de l'empresa a Sabadell fins que poc a poc començà a portar-lo ell i així es va treure el títol de xofer. Degut a que la feina de fideuer era feixuga sobretot a l'hora d'estendre la pasta (en Simó no estava massa bé de salut), passà a treballar al ram tèxtil a l'empresa del molí de cal Pinyot (avui SATINA), el director de la qual era Pere Roumens,¹ de Terrassa, el qual en adquirir un cotxe, agafà a Simó Garròs com a xofer seu.²

1. Pere Roumens, sogre del pintor Raimon Roca Ricart, visqué una temporada cap al final del carrer de Caldes vora el carrer Bonavista, prop de cal Casajoana (rajoler molt amic de Joan Sampere). Després s'hostatjà a una casa de cal Mustela cantonera entre els carrers Dr. Rovira-Passeig. Passada la guerra visqué al carrer del Centre, a una part de la casa de cal Gorina (abans can Boadella).

2. Part de l'informació és aportada per Joan Pinyot i Garròs.

Josep Mach Saladich

Era el gran de tres germans fills de Ramon Mach i Mach, natural de Barcelona, i d'Angelina Saladich Datzira.

El seu pare, Ramon, que quedà orfe de petit quan encara no era major d'edat, es llogà amb Joan Bonamusa, transportista que anava de Barcelona a Castellar, i aquí va conèixer a l'Angelina, la seva dona i mare del Josep. Ramon va ser el fundador de Transports la Castellarense. Era fill de Pere Mach Pons i d'Isabel Mach Prujà, neboda seva, amb qui es casà en segones núpcies, germana d'Adela Mach (sogra de l'Antònia Alger, la mestra fundadora de l'escola Alger, de Castellar, per la qual tants infants del poble van passar, com el mateix Josep Mach).

Els avantpassats de la família Mach es troben al poble de Maçanet de Cabrenys, a l'Alt Empordà, prop de Figueres, on es constaten avantpassats inscrits en la parròquia de Sant Martí de Maçanet des del 1622.

La mare del Josep, Angelina Saladich Busquiazó, era filla de Josep Saladich Portell, i de Maria Datzira Busquiazó, d'ascendència italiana per part de mare. En Josep Saladich va fundar la serradora del poble, La Serra, situada a la cruïlla dels carrers Clavé i Mestre Ros, ara ocupada per pisos. De La Serra només en queda un vestigi al carrer Clavé, la façana d'un tros que no es va arribar a edificar.³

Antoni Parcerisa Massaveu

Els avis paterns eren: Ramon Parcerisa i Teresa Subirana. Els avis materns eren: Josep Massaveu i Teresa Vergés. Ramon era el petit de tres germans, fills de Ramon Parcerisa Subirana i Eulàlia Massaveu i Vergés. Ramon, d'ofici ferrer, descendent de l'antiga masia del Casó, del municipi de Montclar, a la comarca del Berguedà, municipi que agrupa les cases del Casó, cal Santacreu, la Vila, la Casa Gran, la Tor, Vilariquer i Sabates. Entre aquestes cases se situa l'església de Santa Creu de Montclar. Actualment només quatre de les vint-i-cinc cases que formaven el poble li segueixen donant caliu, entre elles cal Sastret (o cal Parcerisses, o el Castell).

Ramon, en arribar a Castellar va establir el taller de ferreria i forja i en esposar amb la castellarenca Laieta Massaveu Vergés, visqué a casa de la seva esposa, ca *la Pona*, al carrer de Sant Miquel cantonera amb el carrer Puigvert. Aquesta casa i les escales que puguen del carrer de Sant Miquel al de la Mina prengueren el nom de ca *la Pona* degut a que a la casa hi vivia una besàvia materna d'Antoni Parcerisa, que es deia Josepa, d'aquí el diminutiu Josepona i Pona.

3. Trets biogràfics aportats per Ramon i Vicenç Mach Juliana.

Joan Pèlachs Rojals

Era el gran de dos germans. Descendent d'una de les branques de l'antiga masia castellarenca de can Pèlacs, documentada l'any 1202, sobre la qual estava recopilant un exhaustiu estudi històric i genealògic quan morí. Fill de Sebastià Pèlachs Foix, d'ofici paleta i de Conxita Rojals Bordera, ambdós de Castellar, nét de Joan Pèlachs Mitjans, de Castellar i de Rosa Foix Ferrer, de Sant Sebastià de Montmajor, per la banda paterna i d'en Mingo Rojals i Marianna Bordera Gelabert, per part de mare, ambdós de Tivissa. El pares, en Sebastià i la Conxita, quan es casaren visqueren al carrer de Sant Jaume, número 54, i més tard es traslladaren a casa del avis, a cal Creuet, al carrer del Centre número 22. La casa era coneguda amb aquest mot perquè els avis d'en Joan, que vivien inicialment al carrer del Puig de la Creu número 46, tenien clavada a la paret de la façana una creu de ferro que no sabem del cert si era la creu de terme de Castellar en aquell indret tot i que hi ha moltes possibilitats de que fos així, i que en anar a viure al carrer del Centre número 22 la traslladessin i la possessin a la teulada, de manera que la casa prendria a partir de llavors el nom de cal Creuet. En l'actualitat aquesta creu (que amida aproximadament uns 58 cm d'alçada per uns 46 cm d'amplada) no es tracta d'una creu massissa, sinó d'un conglomerat de peces de ferro de poc calibratge enganxades amb puntes, és a Besalú, on en Joan Pèlachs passà a viure i d'on fou alcalde.

En alguna de les reformes de la casa pairal de cal Creuet la creu es baixà de la teulada i restà a la casa fins que als anys 90 el seus pares decidiren vendre la casa. En el buidatge del celler, enmig de botes, portadores, cabassos i altres estris que feia anys restaven oblidats en aquell estatge, sortí la creu i en Joan, evità que desaparegués del tot portant-la a la seva casa de Besalú.⁴

Creu de cal Creuet
(Foto Esteve Prat)

4. Trets Biogràfics aportats per Sebastià Pèlachs Farcy.

Joan Prat Bou

Els seus antecessors provenen de la casa castellarenca de cal Bernat. Bernat Prat Umbert (boter), nat a Sant Feliu de Codines el 1685, descendent d'una branca de paraires establerts en aquella localitat l'origen dels quals és la masia situada en el terme de Caldes de Montbui, a tocar el de Sant Feliu, anomenada Mas Prat de Dalt o de Sant Tomàs o el Prat de Dalt. La nissaga dels Prat de Sant Tomàs es remunta documentalment al 1327, amb un Bernat Prat de Sant Tomàs, tot i que l'església romànica en ruïnes de la qual pren el nom la masia consta documentada el 1190. Bernat Prat Umbert, fill segon de Pau Prat Grau, paraire de Sant Feliu de Codines i de Mariana Umbert, que donà nom a la branca de cal Bernat de Castellar i també a la de cal Cego (de cognom Prat també) es traslladà a viure a Castellar entre 1716-1723. La seva mare tot i néixer a Sant Feliu de Codines, procedia del Mas Umbert de Sant Feliu del Racó. Ja a Castellar, esposà en primeres núpcies amb la castellarenca Madrona Homet i en segones amb la també castellarenca Maria Torras Juliana. El seu nét Josep Prat Comas va comprar vers el 1793 la casa número 1 i 3 del camí de Caldes (lloc que avui ocupa l'actual Plaça Vella (el carrer de Sant Miquel no existia en aquella època). La casa fou coneguda des de llavors per la casa pairal de cal Bernat. Fou enderrocada el 1915, prèvia expropiació de l'Ajuntament per a fer transitable la zona i construir l'actual plaça Vella.

Els Prat de cal Bernat es traslladaren llavors a viure al mateix carrer Caldes, al número 48, i s'emportaren amb el trasllat el mot de la casa, cal Bernat.

Els avantpassats d'en Joan Prat foren pagesos, paraires, boters..., fins que deixaren les terres i entraren a treballar a les fàbriques.

El seu pare, Esteve Prat Homet va ser durant molt temps dependent de la Cooperativa Castellarense, per passar posteriorment a treballar a l'empresa Vídua de Josep Tolrà, on fou l'encarregat de l'economat que dita empresa posà l'any 1959 als baixos de l'actual Ateneu, al carrer Major.

Joan Tordera Circuns

Els seus antecessors procedeixen de Tagamanent. Els primers Tordera eren pagesos descendents del sagristà i campaner de la parròquia de Santa Maria de Tagamanent. Joan Tordera Circuns era fill de Joan Tordera Clapés, de Castellar, i de Consol Circuns, de Talamanca, nét de Ricard Tordera Planas, de Tagamanent, i de Clara Clapés, de Sant Llorenç Savall, i besnét de Joan Tordera, de Tagamanent i de Rosa Planas, de Vilagran. La seva besàvia Rosa tenia un germà Joan Planas que es feia dir Jaume i que era conegut pel Jaume Negre ja que, en estar en contacte amb el sol agafava en treballar al camp un to bru que el féu anomenar d'aquesta manera: el Negre. El seu pare, Joan Tordera Clapés, era un excel·lent porter del Castellar Club Futbol. El seu avi, que també es deia Enric, vingué a Castellar als 18 anys. A Castellar ja hi vivia el seu oncle, el Jaume Negre de

Tagamanent, que s'havia instal·lat a Castellar des de l'any 1877 i on adquirí la casa número 16 del carrer de Caldes. En no tenir fills apadrinà l'avi de Joan Tordera, Ricard, dit també Enric.⁵

Ramon Vila Comas

Els seus pares eren Josep Vila Morató, llaurador, natural de Granera, nat el 1902, i Maria Comas Ollé, natural de Castellcir, nascuda al mas Vallosana el 1903. Els avis paterns foren Miquel i Maria i els materns Pere i Josepa. Els seus pares Josep i Maria en esposar es traslladaren a viure a Castellar, on compraren la casa de la carretera de Sabadell número 31, que llogaren als seus nebots, els Sans, on van iniciar el negoci de la venda de gra, casa que passà a conèixer-se per cal Sans.

Els visqueren, però, al carrer de Caldes número 12, on tenien cura d'uns oncles de la seva mare Maria, matrimoni sense fills, format per Ramon Comas Oliva, fill de Moià, i Emília Oliveras Montpart, a la casa que es coneixeria per cal Ramon del Farell ja que Ramon Comas havia estat majordom del Farell. La casa en ser molt gran disposava d'habitacions que llogaven a dispesers.

El jove matrimoni que va accedir anar a viure a cal Ramon del Farell, però que abans d'anar-hi a viure havia comprat la casa de la carretera de Sabadell número 31, per si no s'adaptaven a viure amb els oncles, no tingueren però cap problema de convivència, ja que aquesta era molt bona, i es quedaren a viure amb ells continuant amb el negoci de la dispesa i fent treballs de pagesia.

Els avis paterns foren Miquel i Maria i els materns Pere i Josepa.⁶

ANTECEDENTS.

FORMACIÓ DEL CLUB: LA COLLA DEL FERRO

Alguns membres del *Club 8* procedien de l'anomenada Colla del Ferro. L'antiga colla era anomenada d'aquesta manera ja que pràcticament tots els seus membres, excepte dos, Pèlachs i Garròs, pertanyien al ram del metall o eren aprenents en aquell moment de l'ofici de manyà o mecànic o bé en tenien coneixements com en el cas de Mach.

Al començament, els que més es coneixien eren en Jordi Garròs que vivia al Carrer del Centre número 31 i l'Antoni Parcerisa que ho feia al carrer de Sant Miquel número 28, ja que les seves respectives germanes Mercè i Maria Teresa, més grans que ells, eren membres d'Acció Catòlica i

5. Trets biogràfics publicats per Joan Pinyot a la revista de l'Arxiu d'Història de Castellar, Plaça Vella número 40.

6. Trets biogràfics aportats per Josep Vila Roura.

se'ls enduien a les excursions que feien a diferents fonts i indrets de Castellar. Després s'hi ajuntaren Ramon Vila i Joan Tordera, tots dos del mateix carrer de Caldes, el primer del número 12 i el segon del 16 i Joan Prat també del mateix carrer, del número 48. Seguiren Joan Pèlachs que primer vivia al carrer de Sant Jaume 54, però que després es traslladà amb els seus pares a viure a la casa dels seus avis al carrer del Centre 22, cal Creuet; Josep Mach, del carrer Torras 6 i Josep Maria Castells, que passà de viure en una de les torres de can Barba a dalt el Pla al carrer de Sant Jaume 48 i posteriorment a la carretera de Sentmenat 46.

La proximitat de l'habitatge de la majoria d'ells no fou però un factor decisiu, però sí que contribuï a que molts d'ells es coneguessin des de petits. També molts es coneixien de l'escola i de la sortida de missa dels diumenges.

Abans de la formació del *Club 8*

Foto 1-1948: Passeig de la Plaça Major, dit també Avinguda d'Espanya. D'esquerra a dreta: Prat, Castells, Mach, Pèlachs, Vila, Garròs, Parcerisa.

Foto 2-1949: Festa Major. Passeig de la Plaça Major. D'esquerra a dreta: Emili Costa, Vila, Castells, Parcerisa, Mach, Prat, Garròs.

Foto 3-1949: Davant del Cinema Califòrnia. D'esquerra a dreta, drets: Pèlachs, Castells, Prat, Antoni Perich, Parcerisa, Joan Castells. Asseguts: Vila, Garròs, Mach.

Foto 4-1949. A la Plaça Major. D'esquerra a dreta, drets: Antoni Perich, Mach, Prat, Castells, Isidre Viñas. Ajupits: Garròs, Vila, Joan Castells.

CRONOLOGIA

El *Club 8* es fundà el 7 d'abril del 1950 i donà per acabada la seva activitat oficial, que no real, el 24 de Juny del 1952 amb la celebració del II Aniversari. La causa de la seva desaparició fou que la majoria dels seus membres foren cridats a fer el servei militar, i en tornar varen començar a festejar amb les seves parelles i posteriorment a formar llurs famílies. Les edats dels seus membres en el moment de la fundació del Club oscil·laven entre els 17 i els 19 anys. Alguns eren de la mateixa quinta. La majoria ja es coneixien des de molt abans de la fundació del Club, car ja pertanyien a l'esmentada Colla del Ferro.

CONTEXT HISTÒRIC

Postguerra civil. Moltes vicissituds en tots els aspectes.

L'any 1950 Castellar tenia 3.929 habitants de dret i 3.892 de fet. Tenia un cens de 75 carros, 33 turismes, 88 motos i 27 camions. Des de l'acabament de la Guerra Civil el nombre de carros anava disminuint però no augmentava ni el de turismes i camions per la penúria econòmica de l'època. L'alcalde del poble des del 1945 era el senyor Gabriel Viñas Cusidó. El rector de la parròquia era aleshores mossèn Josep Maria Esteve Ribot, nat el 1885, essent ja un sacerdot gran que morí el 1955. El castellà era l'idioma que s'ensenyava a l'escola i en conseqüència l'idioma en que està escrit l'Historial del *Club 8*. En aquella època de dictadura franquista, el català estava prohibit i no es permetia el seu ús oficial.

L'únic partit polític permès que hi havia a Castellar en aquella època era la Falange Española Tradicionalista y de las *Juventudes Obreras Nacional Sindicalistas* (popularment *La Falange*, i F.E.T. y de las J.O.N.S.), el partit del règim franquista. La seva secció anomenada Frente de Juventudes, creada cap a l'any 1940, assegurava la formació i disciplina de la joventut, i s'obligava als alumnes de primària i secundària a passar-hi.

A les escoles, al matí es cantava el Cara al Sol i per a tarda es passava el Rosari.

Només les principals vies de comunicació estaven asfaltades; en aquella època no ho estava ni tan sols el carrer Major. L'any 1952 any en què conclou el Club, s'inaugurà la Plaça Mercat en el local que fou El Coral.

En aquells anys no hi havia pràcticament cap entitat o organització dedicada al jovent. Les entitats existents a l'època eren el Club de Futbol Castellar, la Peña Ciclista (1945/6),* el Club d'Escacs Castellar (1946), la Societat Ocellista (1902), la societat coral Cor Castellarenc (1946-1957), el Centre Musical. Altres activitats que es portaven a terme, el ping-pong, el cinema (Cinema Califòrnia, inaugurat el 1945), les caramelles...

❖ LA PENYA CICLISTA

La Peña Ciclista es fundà cap a l'any 1945/6 essent una secció del Club Futbol Castellar. El seu president fou Joan Batlle que era dispeser de cal Ramon del Farell.

Just el mateix any que es creà el *Club 8* es creà també el Club Deportivo Tolrà, que si primerament jugava al camp del Castellar C. F., el 1951 inaugurava el seu propi camp a can Serrador.

No funcionava encara en la data de la seva fundació l'Ateneu Castellarenc que es remodelà i reobrí el maig del 1953 amb la finalitat de promoure la cultura a Castellar. Ni tampoc una entitat que aglutinà molt jovent castellarenc: la SEAC (Secció Excursionista de l'Ateneu Castellarenc), avui CEC, que s'inaugurà també l'any 1953 com una secció de l'Ateneu. Ni tampoc el Pomell Artístic (1952-1961), entitat teatral sorgida en el Centre Musical, ni tampoc l'Esbart Teatral, que portava en aquell temps una llarga temporada de silenci començant a revifar cap a l'any 1952.

Sobre les activitats del jovent, el 18 de març del 1950 *Forja* publicava un comentari sobre la Setmana del Jovent organitzada pels Jovenes de Acción Católica de la Parroquia, a base de conferències que parlaven de «Medicina, Patria i Religión».⁷

La gran majoria del jovent de l'època, nois i noies, els diumenges al matí solien anar a missa de nou, els del *Club 8* en sortir deien que anaven a farolar, cosa que consistia en baixar pel carrer Major fins a la Vallesana, on al mig d'un parterre situat a la cruïlla de la carretera de Sentmenat amb el Passeig hi havia un fanal o farola i en arribar allà cadascú anava a casa seva a esmorzar.⁸ Per la tarda havent dinat se solia anar al futbol, en acabar el partit anaven cap el Cinema Califòrnia on la sessió consistia de dues pel·lícules amb el corresponent NO-DO, i en sortir cap el Ball on normalment tocava la orquestra Los Hidalgos del Vallès, la qual prèviament ja havia tocat per la tarda a Sabadell.

Fou en aquest context en què aquell grup de joves s'organitzà per poder-se divertir sense gaires recursos. No partiren de zero en quant al lleure juvenil però quasi, i foren, sense voler, el mirall d'altre jovent del poble en la manera de divertir-se, d'agrupar-se i d'organitzar-se.

7. Forja, 18 de Març de 1950. En un altre article al mateix setmanari de 9 de febrer de 1950 també parlava d'Acció Catòlica, dient entre altres coses que no era una associació cultural, artística o esportiva tot i que aquests fins hi cabien a dintre.

8. Per anar a combregar a aquella època s'hi havia d'anar en dejú des de la nit abans.

FILOSOFIA

Els principis del club eren:

Diversió sana, honesta i responsable.

Minuciositat i escrupolositat. Disciplina i rectitud amb les normes del Club amb amonestaments si era necessari.

Càrrecs electes per sufragi universal directe cada tres mesos amb vot secret. Reunions Generals Extraordinàries cada tres mesos. Repartiment de responsabilitats a través de càrrecs, amb credencials per tots els membres. Comissions per afers específics.

Estatuts. Bandera i himne. Entitat rigorosament normativa tipus germandats americanes.

El Club redactà uns drets i deures per al compliment dels seus membres:

La Junta farà el possible perquè regni l'harmonia entre els membres.

La Junta respectarà les opinions de tots els membres i les tindrà en compte.

La Junta serà sol·lícita amb les seves propostes.

En quan als drets i deures dels membres:

Cada membre del club podrà expressar lliurement les seves idees.

Llibertat d'acció, és a dir: cada membre pot obrar amb voluntat pròpia sense cap coacció.

Llibertat crítica.

Catalanitat del Club

Manteniment i connexió amb la tradició (el passat) alhora que amb una aposta clara per la modernitat i el futur.

Principis més que democràtics en una societat i en un temps on aquests eren inexistents, tot i que tots els seus membres havien nascut dins del règim de la II República (1931-1936), sense però, que per la curta edat en poguessin conèixer o recordar quelcom.

Entitat tancada sense l'admissió de més associats malgrat les peticions que tingueren i les votacions negatives que en aquest sentit portaren a terme.⁹

Fina ironia en les activitats portades a terme.

9. 25 de desembre de 1950. El Club va rebre una petició d'admissió d'un nou soci. Una carta dirigida al president de part del Sr. Jordi Cuscó sol·licitant la seva entrada al Club, doncs les vegades que hi havia estat havia estat rebut sempre molt afablement. El president convocarà la junta pel proper 8 de gener per deliberar sobre el tema. El 14 de gener de 1951 en la Reunió General extraordinària es tractà el tema i es posà a votació. L'admissió d'un nou membre es va decidir a votació resultant 1 vot a favor i 7 en contra.

El Club no va ser fundat per a tota la joventut local. El Club va ser fundat perquè, en els seus moments de lleure, només 8 companys mantinguessin una amistat de molt anys.

El Club va voler ser amo d'ell mateix.

Al Club no li interessava la propaganda publicitària.

El Club pels del Club!

ACTIVITATS

Lleure, excursionisme, cultura, esport... Les activitats es portaven a terme cada cap de setmana i en les festes més importants de l'any. L'any 1951 el batejaren com l'*Any del Moviment Continu*, reflectint exactament tot el que portaren a terme, doncs les quantioses activitats realitzades, de la més diversa índole, es desenvoluparen amb a un ritme trepidant. L'any 1952 fou batejant com l'*Any del Kaki* (pel símil amb el color) doncs un dels seus membre ja va ser cridat per anar a fer el Servei Militar, seguint posteriorment tots els altres.

Les activitats les classificaren en dos tipus: les internes, que es produïen dins del propi local del Club, i les externes.

Dins de les internes, en el local social es pronunciaren conferències,¹⁰ es programaren audicions musicals (amb gramola), es portaren a terme concerts de música, de cant, concurs melòdic de xiulets, es feren classes teòriques de Sardanes (comptar i repartir), celebracions, campionats de jocs de taula, concursos fotogràfics... Crearen també una biblioteca pròpia, i una bodega. Les conferències eren pronunciades bàsicament pels propis membres del Club.

Durant el segon any de vida del *Club 8* es creà *Ràdio Club 8* –Antena del Club, ràdio simulada (sense antena) amb emissions en directe, amb públic, que van arribar a les divuit emissions d'una duració aproximada de dues hores amb diferents apartats radiofònics, entre ells les novel·les. Altres apartats radiofònics foren: «Baraja de Curiosidades», «Ecos de Sociedad», «Mirador Deportivo», «Pentagrama», «Crònica Musical», «Servei Meteorològic» i Anuncis.

Les activitats eren destinades bàsicament als membres del Club, però moltes d'elles eren obertes al públic en general que hi participava a vegades amb molta assistència i de molt bon grat.

10. Dintre de les conferències del Club destacaren les dues primeres portades a terme el 14 de maig del 1951 a càrrec de Ramon Vila i Jordi Garròs, que inauguraren el cicle de conferències culturals del *Club 8* amb assistència de moltes persones alienes al Club, interessades en el tema. Jordi Garròs féu una ponència sobre l'Estudi de la fibra de cotó (del camp de cultiu a la filatura), i Ramon Vila sobre el Procés de filatura i teixit del cotó.

Activitats Esportives

Les activitats esportives que desenvolupà el *Club 8* durant els seus dos anys de vida varen ser diverses i considerables. Desenvoluparen els I Jocs Olímpics de l'entitat en què es portaren a terme campionats de diferents esports, disciplines i modalitats esportives, algunes d'elles impensables en una època i en un poble d'uns tres mil habitants: escacs, dames, dominó, parxís, billar, tennis de taula, atletisme, ciclisme, natació, hípica, tir, aixecament de pes, pilota a mà, futbol, pesca. De forma més detallada:

Atletisme

60 m. llisos -100m llisos – 200m llisos – 300m llisos – relleus 30x60 – relleus 3x100 – salt de longitud – salt d'alçada – triple salt – llançament de martell – llançament de javelina –llançament de pes – llançament de disc.

Ciclisme

Campionat de Muntanya, Campionat de Lentitud, Campionat de Persecució.

Gimnàstica

Aixecament Horitzontal, Aixecament Vertical.

Natació

20m Llisos, 10m braça, 10m esquena.

Hípica

Campionat Individual, Campionat per equips.

Tir

Tir a la diana, tir al blanc, tir al plat, pistola (amb recolzament i sense)

Per a segons quines competicions esportives es feren dos equips o seleccions A i B determinant la indumentària i colors que portaria cada una.

Altres activitats portades a terme fora del Club, foren:

Participació a festes tradicionals i populars

Aplec de les Arenes, aplec de Togores, aplec de Catafau, Santa Quitèria a Sant Feliu del Racó, Castanyada, Caramelles, Nit de Reis, Cap d'Any.

Excursions

L'excursionisme fou una de les altres activitats del *Club 8*. Destacaren: Sant Miquel del Fai, Montserrat, la Mola, Barcelona, de Blanes a Tossa de Mar, Palamós-Girona, Begur...

Foto 1-1950 Aplec de les Arenes. Riu Ripoll.
Dret: Prat. Asseguts: Mach, Garròs, Vila, Pèlachs.

Foto 2-1950: Passejant pel carrer Colom, a la dreta les naus de l'antiga fàbrica de la Seda o de la «O» per unes finestres rodones situades sota la cornisa, posteriorment taller mecànic Serauda, concessionari de Ford, amb arrendament a càrrec de la família Corbi i posteriorment comprades per l'Ajuntament i rebatejades com les Naus de la Plaça Major on s'hi desenvoluparen durant anys tot tipus d'activitats firals, culturals i festives fins a la construcció de l'actual Plaça Major, amb l'antic teatre de l'Ateneu al fons, avui Auditori Municipal Miquel Pont, a l'esquerra, paret de tanca de cal Boter, antiga fàbrica de gel, i casa modernista cantonera amb el carrer Torras encara existent.

D'esquerra a dreta: Mach, Vila, ?, Garròs i Pèlachs.

Foto 3-1950: Passejant pel carrer Sala Boadella. A la dreta el Cinema Califòrnia (desaparegut) i la torre modernista de cal Tianet, coneguda posteriorment per ca l'Alavedra. Francesc Alavedra era un botiguer de Barcelona, fill de Castellar, on venia amb la seva família a estiuejar. Comprà la torre a la família Bassany. Cap el 1914 Sebastià Bassany (Tià o Tianet) treballava a l'empresa Vda. de Josep Tolrà, vivint en un dels habitatges de La Farga. En jubilar-se es traslladà al poble construint una magnífica torre que en aquells temps no se'n construïen. Venuda a la família Alavedra, aquests la vengueren a la família Bach i aquests cap a principis dels anys 1970 a la Caixa Sabadell que l'enderrocà i construí els pisos de la Caixa Sabadell, avui BBVA, que feia cantonera entre aquest carrer i la carretera de Sentmenat. Al fons les naus de la Seda i la Llana, posteriorment les Naus de la plaça Major, a l'esquerra la casa de cal Trullàs, avui bloc d'habitatges plurifamiliars.

D'esquerra a dreta: Tordera, Mach, Parcerisa i Castells.

Foto 4-1950: Plaça del Mestre Anyé amb el carrer Francesc Layret a l'esquerra.

D'esquerra a dreta: Parcerisa, Tordera, Mach, Garròs i Castells.

LOCAL SOCIAL

El gran avantatge que tenia el *Club 8* i que va possibilitar que funcionés i es consolidés va ser el fet de poder disposar d'un local social. La seu del *Club 8* era un local propietat de Joan Sampere i Homet, el Meima picapedrer, el qual disposava d'un casal cantoner a tres carrers: Mestre Ros, Sala Boadella i el camí Fondo, actualment avinguda de Sant Esteve. Dit casal disposava d'uns espais coberts que havien servit com a obrador i magatzem de picapedrer a més d'una gran horta al cantó de l'actual avinguda de Sant Esteve.

Actualment el Casal (aquesta era el seu nom) ha desaparegut, i al seu lloc s'hi construï l'edifici d'habitatges plurifamiliars números 16-20 del carrer Sala Boadella i número 46 del carrer del Mestre Ros, els baixos del qual són ocupats per una oficina de «La Caixa», més els edificis també plurifamiliars que continuen fins a l'actual avinguda de Sant Esteve.

FUNDACIÓ OFICIAL DEL CLUB 8

El *Club 8* es fundà el 7 d'abril del 1950. Comenta el manuscrit que feia temps que tots els components de la *Colla del Ferro* tenien la idea d'organitzar una mena de penya que pogués celebrar diverses festes, ja que eren les famílies dels seus membres les que havien de patir-les, fins que un dia la mare d'un dels seus components va tenir una idea: *el Casal* del senyor Joan Sampere podria servir per ser el local social del nou *Club 8*.

A l'antic i desaparegut racó de la Plaça Major on hi havia hagut la Piscina Pública l'any 1937, després un bonic jardí i ara el Casal d'Avis, posen l'any 1950 els 8 membres que formaran el *Club 8*. Drets: Mach, Parcerisa, Pèlachs i Garròs. Ajupits: Castells, Vila, Prat i Tordera.

Cinc dels components de l'antiga *Colla del Ferro* començaren a netejar les habitacions del Casal i a batejar la nova entitat. El 30 d'abril del 1950 es procedí a la pintura del local. Un dissabte a la tarda l'empresa de transports «La Castellarense»[♦] posà a la seva disposició un camió de «gran tonatge» que faria el recorregut pels domicilis particulars de tots els membres a fi de recollir tota mena d'estris que farien falta al local social. S'indica que els treballs de pintura varen ser dirigits pel primer Oficial de l'empresa de pintura decorativa Germans Surroca,[♦] Joan Pèlachs, el qual posà tot el seu coneixement en la decoració del local a pesar –segons indica el cronista– dels mals col·laboradors que tingué. L'11 de juny del 1950 el Club es trobava ja en condicions de ser inaugurat i entrà de nou el servei del camió de transports «La Castellarense» per fer la mudança final.

El conegut, acreditat i popular farmacèutic barceloní establert a Castellar, senyor Yangüela,[♦] feu donació al *Club 8* d'un artístic i històric banc familiar i quatre cadires.

♦ LA CASTELLARENSE

La Castellarense, avui La Castellarenca, fa referència a l'empresa quasi centenària de transports que fundà Ramon Mach i Mach que feia servei diari en camió de Castellar del Vallès a Barcelona. Avui en dia continua encara amb activitat amb el seu nét Ramon Mach Juliana, havent tingut des de la seva fundació 10 camions. En la data del 7 d'abril de 1950 qui portava el camió era Josep Mach, encara que el Permís de Xofer l'obtingué el mes de novembre del mateix any. El camió que utilitzava el *Club 8* era un Ford de benzina que fou transformat cap el 1956 en gas-oil acoblant-li un motor Barreiros tal com ho indica l'emblema que es veu més endavant a la fotografia, trobant-se estacionat davant del número 6 del carrer Torras, seu a l'època de transports La Castellarense.

♦ CAL SURROCA

Els germans Surroca Bruix tenien per ofici la pintura decorativa coneixent molt bé l'ofici. Un d'ells en Martí també pintava quadres artístics exposant les seves obres l'any 1940, 1941 i 1942 en les Exposicions d'Artistes Locals que es realitzaven a Castellar bàsicament per la Festa Major. En Martí es traslladà posteriorment a l'Argentina quedant el seu germà Francesc al càrrec del negoci i de la drogueria avui desapareguda que tenien a la carretera de Sentmenat, número 10.

♦ FARMÀCIA YANGÜELA

La farmàcia Yangüela, situada al carrer Torras 2, havia estat anteriorment a la planta baixa de la botiga de queviures i habitatge de la família Saladich i, fins i tot, durant uns anys, garatge del camió de Ramon Mach i Mach, casat amb una filla Saladich, els quals habitaven el pis superior. El garatge tenia una entrada per la carretera de Sentmenat i una de més peita pel carrer Torras. Una altra filla Saladich esposà amb el farmacèutic barceloní que posà la farmàcia, encara avui en funcionament, a l'antiga botiga. La farmàcia fou la continuadora de la farmàcia del senyor Alguer. Josep Maria Yangüela va ser jutge de Pau des de l'any 1964 al 1970.

Una de les famílies d'un dels membres del club va fer donació d'una gran taula de modista, construïda en els tallers de Menna Vilardell,* la matèria primera de dita taula era part integrant d'un camió que formava part de l'exèrcit espanyol en la passada guerra civil abandonat a Castellar. El local ja estava completament endreçat.

❖ FUSTERIA DE MENNA VILARDELL

Menna Vilardell era un fuster que tenia situat el taller a la Plaça Vella 12, dita en aquell temps carrer Calvo Sotelo. Era soci de Lloret i Jaume Mussons. Va tancar el negoci i va anar a viure a Oviedo per prestar servei a la casa Massaveu.

7 d'abril del 1950. Reposant de la primera mà de pintura al local del club. Drets i d'esquerra a dreta: Prat, Pèlachs i Garròs. Ajupits: Mach i Tordera

Camió Ford de transports La Castellarensa de Ramon Mach, utilitzat moltes vegades pels membres del *Club 8*, conduït per Josep Mach

INAUGURACIÓ OFICIAL DEL CLUB

El 24 de juny del 1950 –dia que segons el cronista hauria de quedar inscrit amb lletres d'or als annals de la història del Club– es procedí a les 12 del migdia a obrir de bat a bat les portes del Club per donar entrada a un grup de joves que prèviament havien estat convidades. A la tarda tots els components del Club van anar al local a fer un descomunal «xeflis» en què el cava va córrer per tot el local. La inauguració va coincidir amb l'onomàstica de tres dels seus membres, que van contribuir econòmicament a la festa.

RÈGIM INTERN

El funcionament del Club es basava en reunions generals i jornades electorals trimestrals. A tall d'exemple es reproduïxen alguns fragments d'actes de les reunions i eleccions:

La Primera reunió General Extraordinària va tenir lloc el dia 8 d'octubre del 1950 a les 11 del matí a la seu del club per a tractar de la seva organització. Cada membre va seure a la taula al lloc que tenia degudament assignat amb el seu nom en un paper. La taula repleta de documents contenia aigua per a què cada membre pogués servir-se'n. L'ordre del dia era: obertura de la sessió, formació de Junta, millores del local, suggeriment de formar estatuts, tema excursionista, tema despeses, tema amorós, llibre d'autògrafs.

Va obrir la sessió Jordi Garròs. Es tractà de la formació d'una Junta que estaria composta de llavors en endavant per un president i un secretari. Es proveïrien d'una estufa per a l'hivern que s'aproximava, que seria cedida pel metge doctor Antoni Puigdueta.* El tema d'estatuts va ser insinuat per Josep Mach, però al final es va creure que de moment, si tothom complia, no seria necessari. El tema d'excursions va ser el que va tenir més gran debat perquè hi havia diversitat d'opinions. El tema de despeses no va portar discussió en no haver-hi cap deute. Sobre el tema amorós s'acordà que mentre cada membre complís amb el Club el tema seria cosa seva. S'aprovà, sense cap divergència, que seria bo tenir per al Club un llibre de signatures de personatges il·lustres. Finalment es va escollir president, i el càrrec recaigué en la persona de Jordi Garròs, amb cinc vots, mentre Ramon Vila en recollí un. En la votació de Secretari, Josep Maria Castells, Joan Tordera i Ramon Vila varen rebre un vot i Josep Mach tres vots, de manera que la primera Junta del *Club 8* quedà formada per Jordi Garròs com a president i Josep Mach com a secretari.

* EL DOCTOR ANTONI PUIGDUETA I ANGLÍ

Va néixer a Caldes de Montbui, l'any 1912 i va començar a exercir de metge a Castellar, l'any 1939, per suplir els 27 anys al doctor Estanislau Carretero i Coll, d'origen mallorquí. Va morir el 1957 després de 18 anys de servei al poble. Bon metge, seriós i apreciat.

El dia 14 de gener del 1951 es portà a terme una nova Jornada Electoral després de tres mesos de mandat de la Junta Directiva, la qual havia cessat. Es va votar la nova Junta i alhora es van tractar temes de vital importància: admissió d'un nou membre, projectes d'excursions, devolució dels sifons, combustible per a l'estufa, col·locació de les fotografies que faltaven, llibreria del club, despeses... El punt número u, admissió d'un nou membre, es va posar a votació, i en va resultar un vot a favor i set en contra. En el punt número dos s'acordà que el llibre de signatures fos signat per totes les persones que visitessin el local. Sobre el punt tres, les excursions, es van presentar diverses propostes per a la Setmana Santa. Quant a les activitats dins del club, es programà un concert de música a càrrec de l'«expert musical» i membre del club, Joan Prat. El punt quatre era sobre la devolució de sifons, que ja feia molts dies que s'havien d'haver tornat a la casa Marc Datzira.* el qual els deixà a canvi de tornar-los. S'acordà tornar-los immediatament i demanar disculpes. En el punt cinc, en Joan Pèlachs va proposar fer una sortida en busca de llenya.

♦ BEGUES DATZIRA

Marc Datzira, successor de Josep Datzira i del seu avi Marc Datzira Coret, era fabricant de begudes carbòniques amb envasos retornables, especialitzat en gasosa familiar. Era el representant de la casa Cerveses Damm. La botiga era al carrer Major, 41. El comprador pagava l'import de l'envàs com a dipòsit i li era retornat quan retornava l'envàs. Si el comprador preferia adquirir l'envàs, el preu era doble. La casa continua actualment la venda i distribució de begudes amb el nom de Begudes Parera, al carrer Torras, on hi havia el magatzem de la fàbrica. Ho porta actualment un rebesnét: Joan Parera Datzira.

Es comentà que s'havia demanat parer al *Club 8* per part d'un grup de joves d'aquesta localitat que volien crear una entitat semblant –fins i tot jovent de Sabadell s'interessà pel funcionament del *Club 8*.

Es repassà el conjunt de l'obra realitzada i, malgrat els defectes trobats, estigueren satisfets del prestigi que el *Club 8* havia agafat.

Finament es va votar una nova Junta Directiva i en sortí com a president Jordi Garròs amb quatre vots, Ramon Vila amb tres vots i Josep Mach amb un vot; i per a la secretaria sortí Joan Pèlachs amb tres vots, Josep Mach amb dos vots i Josep M Castells, Joan Prat i Joan Tordera amb un vot. En definitiva el nou president Jordi Garròs repetiria en el càrrec i el nou secretari seria a partir de llavors Joan Pèlachs. President i Secretari repetirien càrrecs en cada nova elecció fins a la fi del club.

Credencials

En una assemblea extraordinària de 26 de gener del 1951, la Junta repartí diversos documents acreditatius o credencials que serviren tant a dins com a fora de l'entitat, que quedà de la següent manera: Josep Maria Castells, Crític esportiu; Josep Mach, Cap d'Estatus; Antoni Parcerisa; Cap de Cerimònies; Joan Prat, Crític musical; Joan Tordera, Bibliotecari; Ramon

Vila, Arxiver en cap. El president digué que el *Club 8* havia estat organitzat a l'estil de les grans organitzacions americanes.

Homenatge a la Junta Directiva

El 8 d'abril del 1951 els components del *Club 8* tributaren un homenatge d'íntima adhesió a la Directiva. Durant tota la setmana el membres de la junta van «suportar» –tal com indica el cronista– tota mena de desafectes de part dels seus «súbdits», de tal manera que es van presentar a les eleccions amb una pancarta demanant respecte: Respecteu a la Junta. Però per contra varen ser objecte d'un homenatge Visca la Junta. El Cap de Cerimònies, senyor Parcerisa, en representació de la resta de membres, els féu l'homenatge i els agrai les proves d'abnegació, sacrifici i amistat, i foren escollits per un altre mandat.

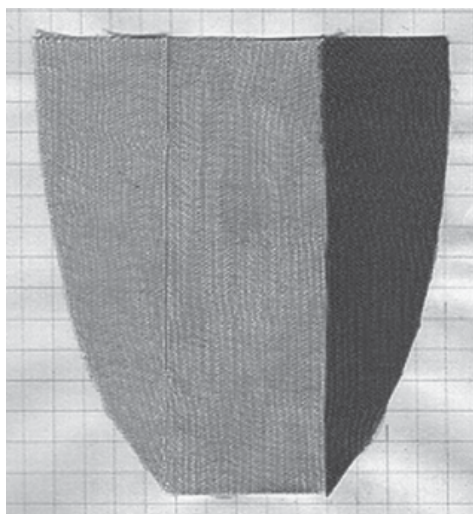
El Secretari Joan Pèlachs i el President Jordi Garròs amb la pancarta on es llegeix «Respecteu a la Junta»

Himne i Bandera del *Club 8*

En la Reunió trimestral reglamentària del mateix 8 d'abril es féu la proposta de crear un Himne i una bandera per al club. També es parlà de la necessitat de fer unes Bases per les que s'hauria de regir la Junta en el futur, així com la creació d'una Comissió Pro-festes i d'Aniversari, i d'un Diari del club.

Sobre el tema de la bandera s'acordà que el club tingués un banderí amb els colors rosa, blau cel i vermell viu que simbòlicament corresponien als colors de l'amor, la puresa i l'activitat. El rosa senyalava el camí cap a les núpcies perquè entre els membres n'hi havia ja d'enamorats. El blau cel cap a la bona conducta moral. El vermell cap al moviment, l'activitat i també el perill. El 22 de juny del 1951 el club envià cartes al senyor Joan Sampere i a la senyoreta Isabel Mach demanant-los que volguessin apadri-

nar el banderí de l'entitat que s'havia creat. S'acordà també demanar permís a l'alcalde senyor Gabriel Viñas, el qual en una conversa mantinguda amb el President i el Cap de Cerimònies els féu notar que el Club no era una entitat legalitzada i per tan no podia ostentar cap bandera, tot i que no s'oposava a que fessin servir dit banderí. El mateix dia es suspengué doncs la benedicció oficial del banderí.

Banderí i Escut del *Club 8* i imatges del mateix lluint en el local del *Club 8*

El *Club 8* tingué també un altre banderí dedicat només a les olimpíades i concretament al Campionat de Futbol, confeccionat l'any 1952 per la mare de Josep Maria Castells, Teresa Solà.

Bandierí de les Olimpíades del *Club 8*, Campionat de Futbol

Cartes al President

El 24 d'abril del 1951 Jaume Sanosa,* admirador del Club i de les activitats físico-culturals que portaven a terme, demanà al president i als membres poder assistir a una de les reunions trimestrals. La petició del senyor Sanosa fou acceptada per unanimitat en la reunió celebrada el 12 de maig del 1951, i li feren arribar la resposta.

♦ CONSTRUCCIONS SANOSA

Jaume Sanosa i el seu germà Josep eren paletes fills de Joan Sanosa qui va ser el constructor del Cinema Califòrnia. Jaume i Josep continuaren el negoci patern fins la jubilació.

Economia i Estatuts

El 8 de juliol del 1951, durant la Reunió Trimestral Reglamentària, el caixer de l'entitat digué que el romanent del Club era de 93 pessetes ingressades per la participació de cada membre en les Jocs Olímpics. El Cap d'Estatuts Josep Mach presentà els estatuts definitius pels quals s'havia de regir l'entitat, que constaven de 9 punts amb què es creia que quedava tot ben regulat.

Sorteig setmanal per arreglar la mala economia del club

El 22 de juliol del 1951 la situació econòmica del club era crítica. Joan Tordera proposà fer un sorteig setmanal amb vuit números que costarien dues pessetes cada un i que aniria amb el sorteig dels «cecs», amb el qual recaptarien setze pessetes setmanalment i, d'aquestes, deu anirien cap el guanyador i sis cap a l'entitat.

Cap a la fi d'una gran organització?

Els grans dies d'esplendor havien passat? Aquelles grans activitats sota els colors del Club i que havien posat en suspens a infinitat de castellarencs ja no es repetirien?

El *Club 8*, aquella entitat orgull dels seus components i exemple de joventut, estava tocant al seu fi. Tot quedava pendent de la reunió trimestral que s'havia de desenvolupar el dissabte 26 de gener del 1952. A les 4,30 de la tarda començà la transcendental reunió sobre el futur del club. Els dirigents, seguint amb la ironia de sempre, organitzaren un simulacre de pompes fúnebres. A l'entrada principal del local hi havia una «esquela» que deia: *El Club 8 ha mort. Sr. President i Secretari i demés membres que en vida varen ser predilectes fills, al comunicar als seus amics i coneguts tan inseparable pèrdua els preguem el tinguin present en les seves oracions i els inviten a l'acte d'enterrament que tindrà lloc avui a les quatre de la tarda pel qual favor els quedaran agraiïts. Casa mortuòria «Casal del Meima». No s'admeten corones. Castellar del Vallès 26 de gener de l'any del Kaki.*

Començada la reunió, Ramon Vila va ser qui va exposar les pèssimes circumstàncies en què es trobava el club i que amenaçaven amb la seva dissolució, tot i que amb la bona voluntat de tots es podria redreçar la situació i continuar amb nous dies de distracció. Es passà a votació i resultà reelegida la mateixa Junta Directiva, que acceptà els càrrecs però amb unes noves condicions que tots els membres també acceptaren, de manera que el club emprengué una nova embranzida, ja que així ho volgueren els seus components.

Depuració política i continuïtat

L'1 de març del 1952 es produí dins del club una depuració política a conseqüència de l'assemblea anterior. El club anul·là el càrrec de Cap d'Estadats i el de Crític Musical i es creava la de Director de Ràdio Club 8, delegat de Neteja i Sanitat i altres, de manera que els càrrecs quedaren repartits de la següent manera:

Conserge-Barman
Bibliotecari
Director de Ràdio Club 8
Delegat de neteja i sanitat
Cap de Cerimònies i Caixer
Crític Esportiu

Joan Tordera
Josep Mach
Ramon Vila
Joan Prat
Antoni Parcerisa
Josep M. Castells

EXCURSIONS

Una altra de les activitats del Club foren les excursions, tant a llocs tradicionals com a altres indrets més atrevits per a un grups de joves de l'època. Dintre de les tradicionals assistiren durant els dos anys de vida del Club als Aplecs que es celebraven a Castellar i voltants. Entre les excursions no tan tradicionals en trobem una carrera de cotxes al circuit de Pedralbes i altres a la Costa Brava.

La primera i polèmica excursió es portà a terme el 3 de setembre del 1950 després de moltes discussions sobre els pros i contres. La destinació, Sant Miquel del Fai. Només hi assistiren Jordi Garròs i Joan Pèlachs, sortint a les sis del matí a peu cap a Sentmenat, on varen assistir a missa, per continuar a peu cap a Caldes, on agafaren el cotxe de línia de Caldes a Moià. Cap a les 17,30 hores de la tarda retornaren a Caldes on trobaren al doctor Antoni Puigdueta, el qual s'oferí a portar-los a Castellar amb el seu cotxe. Joan Tordera que no hi havia pogut anar els va anar a esperar a Caldes amb la seva bicicleta.

Un dia a les carreres

El dia 29 d'octubre del 1950, els membres del *Club 8*, assabentats per la premsa diària, estaven al corrent del Gran Premi Peña Rhin.¹¹ El club, com amant del motor, organitzà una excursió per anar a Pedralbes, on tindria lloc l'esdeveniment. Cinc dels membre del club agafaren La Vallesana cap a Sabadell, per continuar amb els ferrocarrils «catalans» fins a l'estació de Sarrià des d'on es traslladaren a peu fins el famós circuit de Pedralbes. Al cap de poc es donà la sortida amb un soroll espadardidor, encapçalant la cursa l'italià Alberto Ascari.¹² Acabada la carrera agafaren un taxi per

11. Peña Rhin era un Grand Prix que es disputava al Circuit de Montjuïc i al Circuit de Pedralbes de la ciutat de Barcelona. Va tenir un total d'onze edicions i era una de les carreres més importants d'Europa.

12. Alberto Ascari, pilot italià nat el 1918 i mort el 1955, va ser un pilot de Fórmula 1. El seu nom es compta entre les primeres figures de la categoria i al mateix temps de l'Escuderia Ferrari, encara que també va ser pilot oficial de Lancia i Maserati. La primera tempora-

anar al restaurant Casa Vila, al carrer Sepúlveda xamfrà amb Casanovas. L'amo del restaurant, amic d'un dels membres del Club, els donà la benvinguda. En havent dinat, amb un havà encès, anaren a peu fins a la plaça de Catalunya, on passaren la tarda uns al teatre, altres a un concert del violinista Francisco Costa¹³ amb l'Orquestra Municipal de Barcelona dirigida per Eduard Toldrà,¹⁴ altres al cinema Tívoli on van veure la pel·lícula *Al Rojo Vivo*, altres a una corrida de toros a la plaça de les Arenes. En acabar es trobaren tots a la plaça de Catalunya just per agafar el tren en el vagó de tercera classe cap a Sabadell, i arribaren a Castellar a les 9 del vespre.

1950 Gran Premi Peña Rhin al circuit de Pedralbes, a Barcelona

Excursió a Blanes i Tossa de Mar

Aprofitant el dies festius de Setmana Santa, 22-23-24 de març del 1951, sortiren de Barcelona en tren i visitaren primer Mataró i després Arenys. En arribar el vespre a Blanes s'hostatjaren a casa d'uns familiars de Joan Pèlachs. En cotxe de línia anaren cap a Lloret i d'allà a Tossa.

Santa Quitèria

El 27 de maig del 1951 anaren a Sant Feliu del Racó amb motiu de la Festa Major de Santa Quitèria. La família Mach posà de nou a disposició del *Club 8* el camió per al desplaçament. Sobre les 5 de la tarda els

da oficial de Fórmula 1 va tenir lloc l'any 1950, i Ferrari va fer el seu debut a Montecarlo amb Ascari, amb el mateix cotxe amb què va córrer i guanyà a Barcelona el Gran Premi de Fórmula 1.

13. Francisc Costa i Carrera (Barcelona, 1891-1959), va ser un violinista i professor de música català. El 1914 va debutar com a solista i esdevingué una figura coneguda en l'escena musical barcelonina. Va fer concerts per Europa, Àfrica i Amèrica, tant sol com amb orquestra. Al 1922 va esdevenir professor de violí de l'Escola Municipal de Barcelona.

14. Eduard Toldrà i Soler, va ser un músic i compositor considerat una de les figures més importants de la música catalana de mitjan segle XX, especialment per la seva importantíssima tasca com a director de l'Orquestra Municipal de Barcelona.

membres del club es desplaçaren juntament amb unes joves senyoretes a Sant Feliu de Racó per anar al ball de tarda. Arribats de Sant Feliu, s'acostaren a la pista de la Rabassada on tocava la orquestra Hídalgos.* Mentre eren allà es presentà Vicenç Arús, fill del prestigiós poeta Joan Arús, que proposà tornar a Sant Feliu amb el cotxe de la seva propietat per anar al concert i ball nocturn.

❖ HÍDALGOS DEL VALLÉS

Els «Hídalgos del Vallés» va ser una orquestra castellarenca fundada cap a l'any 1943. Estava formada per Josep Rocavert (piano), Josep Comas (contrabaix), Joan Ginestós (bateria i fiscorn), Joan Roca (saxo primer, clarinet i flautí), Miquel Juliana (saxo segon i clarinet), Josep Baldrís (saxo tercer i violí), Miquel i Amadeu Porqueres i Josep López (trompetes i violí), Josep Clusellas (trombó, acordió i fiscorn) i Simó Codina (vocalista i clarinet). Assajaven a casa de Joan Rocavert.

L'any 1947 es transformà en Cobla-Orquestra i el 1956 es canviaren el nom pel de Cobla La Principal de Castellar. Desaparegué el novembre de 1962.

Excursió a Begur

Els dies 29 i 30 de juny i 1 de juliol del 1951 el club realitzà una inoblidable excursió a Begur. El *Club 8* s'havia desplaçat a Begur gràcies a la gentilesa de l'artista castellarenc senyor Raimon Roca,* el qual amb la seva afable amabilitat havia cedit la seva casa enclavada en la magnífica miranda de Sant Ramon. De bon matí els membres del Club marxaren cap a Sabadell amb el cotxe que conduïa el Coro Castellarense cap a Vilanova i la Geltrú. De Sabadell a Barcelona anaren en tren. De Barcelona a Begur hagueren de fer diversos canvis de transport. Els membres del Club entregaren una carta de recomanació al propietari de la casa que Raimon Roca

❖ RAIMON ROCA RICART

Era pintor. Nat a Vic el 1917, mort al 2013 a Castellar del Vallés. Establert a Sabadell entre 1922 i 1946, any en què es traslladà a Castellar. Es va formar a l'Escola d'Arts i Oficis de Sabadell i a l'Escola Superior de Belles Arts Sant Jordi de Barcelona, avui Facultat. Va ser deixeble i col·laborador d'Antoni Vila Arrufat, que l'inicià en les tècniques de la pintura mural i els vitralls. L'any 1941 realitzà la seva primera exposició individual a l'Acadèmia de Belles Arts de Sabadell. Durant els anys cinquanta i seixanta va realitzar diverses pintures murals, va projectar vitralls i va treballar amb diversos procediments com la serigrafia, monotips, tintes, acrílics i treballs sobre paper, ceres... A partir de 1968 reprèn la pintura a l'oli de cavallet de temàtica dedicada al paisatge, la figura i el retrat. La seva pintura es mou dins d'un impressionisme formal, de gran correcció tècnica i sòlida composició, que manipula sàviament la llum, el color i la matèria en conjunts sorbis i ben estructurats. En la seva faceta de muralista va pintar l'església de Sant Pere de Begur entre els anys 1951 i 1955 i llogà una casa en aquella població, a la que anaren els membres del *Club 8*.

tenia allà llogada. Visitaren Sa Riera, el Cap de Begur, Sa Tuna, Aiguafreda, Fornells i Aigua Blava. Begur celebrava aquells dies la Festa Major i el club assistí a la ballada de sardanes. De tornada agafaren l'autobús de la SARFA cap a Palafrugell i cap a Castellar. Restaren molt agraïts al senyor Raimon Roca el qual els havia donat l'oportunitat de visitar aquests magnífics paisatges.

Excursió a Montserrat

Excursió no documentada ni datada en el llibre d'actes, però que efectuaren diversos membres del Club durant dos o tres dies en els quals llogaren una cel·la del monestir i realitzaren diverses excursions per l'indret.

Excursions. Foto 1: 1951, Pèlachs i Vila al castell de Tossa. Foto 2: 1950, Mach i Vila al port de Palamós. Foto 3: 1951, Vila, Garròs i Mach en barca durant l'excursió a Begur. Foto 4: 1950, Montserrat: Prat, Garròs, Mach. Foto 5: Montserrat. D'esquerra a dreta: Prat, Vila, Garròs, Mach. Foto 6: 1950 Caldes de Montbui. D'esquerra a dreta: Tordera, Garròs, Mach, Prat i Vila.

Foto 7: 1950, La Mola. Pèlachs, Mach, Tordera i Vila. Foto 8: 1950, Sis membres del *Club 8* dalt la caixa del camió de la família Mach situat al carrer Torras, cruïlla carretera de Sentmenat. A l'esquerra la casa de cal Vaquer, botiga i carnisseria (la casa encara existeix); al costat ca la Nieves, botiga dedicada a la venda de terrissa (olles, cassoles...), avui desapareguda. Al costat esquerre del camió el parterre encara existent davant de l'actual farmàcia Yangüela. A la dreta les cases del carrer Torras.

LES FESTES AL *CLUB 8*

Les festes celebrades al club varen ser moltes i de molt diversa índole de manera que només es fa ressenya d'alguna d'elles.

Festa de Carnaval a casa del Ramon Vila.
Els personatges disfressats són d'esquerra a dreta: Garròs, Vila, Pèlachs, Prat

La primera Castanyada

L'1 de novembre del 1950, a altes hores de la nit, amb el local social altament engalanat, varen celebrar la castanyada sota la llum dels quinqués, doncs el local no disposava de corrent elèctric. Varen prendre unes copes de cava i *las ricas aguas carbónicas de la casa Datzira* amb els típics panellets acompanyats de música moderna i algun que altre vals.

Primera Festa de Cap d'Any

L'1 de gener del 1951 el club portà a terme una magistral festa de fi d'any. Era ja més de la una de la matinada quan el club va començar a gaudir d'una de les seves millors gales. Després de treballar tot el dia i d'haver posat en marxa la calefacció (estufa de llenya) des del matí, el club va obrir les portes passada una hora de mitjanit. Quan entraren els assistents quedaren bocabadats. Del sostre penjava una pancarta que deia: «La Junta Directiva us desitja un felix any 1951». Entre l'estufa, els havans i l'alcohol, la calor era quasi molesta. Tots els membres van seure al lloc assignat i el president va fer un discurs ressenyant els bons moments viscuts durant l'any finit i desitjant un futur encara millor. Tot seguit el senyor Secretari va fer un parlament per agrair la fidelitat dels membres cap a la Junta, per acabar fent una entrega de regals.

Tot seguit es tributà un homenatge a Ramon Vila, entregant-li un Diploma d'Honor perquè havia estat el membre que durant l'any havia assistit a més actes organitzats pel Club. Un «visca!» pel Ramon Vila Comas, un «visca!» pel *Club 8* i per la seva capacitada Junta Directiva.

I Aniversari del *Club 8*

El 17 d'abril del 1951 la Comissió de Festes parlamentà amb el senyor Sampere.

La comissió tenia l'encàrrec de portar a terme la celebració del I Aniversari del club i estava organitzant una festa que havia de superar les festes fins llavors portades a terme. Per a tal finalitat calia el vist i plau de la màxima autoritat del club, el propietari de la seu social, el senyor Joan Sampere i Homet, avi matern de Jordi Garròs. El senyor Sampere va aprovar els actes previstos i va prometre una ajuda per desenvolupar-los. Així doncs, el 21 de juny del 1951, reunits a casa del Cap de Cerimònies, Antoni Parcerisa, es feien els últims preparatius en vistes al I Aniversari. Tots els membres estaven col·laborant en la elaboració de la festa. Per fi el dia 24 es produí la Celebració del I Aniversari de la fundació del club. Un any després de la seva fundació la seva popularitat creixia dia a dia no solament en aquesta població sinó que a diversos quilòmetres de distància. El cronista ho comentà bo i lloant la tasca d'aquesta organització.

Els actes començaren amb l'assistència de tots els membres al solemne Ofici, per dirigir-se a la sortida al local social on ja onejaven els colors del club amb el banderí al mig, dissenyat per Ramon Vila. S'estrenà també per primera vegada l'himne del club, que tenia la música del ball interpretat en les caramelles pel mestre Cecili Mussons i la lletra del president Jordi Garròs:

El nostre club és una Entitat
que s'ha fet molt popular
per l'original activitat
que sempre ha desenvolupat.
Activitats molt diverses
de serioses i de formals
que han tingut sempre la base
del nostre esplaiament.
Club 8 l'anomenem
perquè vuit són els que el formen.
Tenim una bandera
que expressa els nostres sentiments:
rosa, blau cel i vermell,
aquests són els seus colors
que onegen en el màstil
de la nostra organització.
Amor, puresa i activitat
és el seu sincer significat
cantem amb alegria,
amb alegria cantem,
fent broma de la nostra
juvenil societat.
Visca el nostre benvolgut club
que molt agradablement
ens ha fet passar moments
que ja mai oblidarem.
Visca el club!

Tots els membres drets davant el banderí interpretaren l'himne amb forta emoció. Com que era Sant Joan i per tant l'onomàstica d'alguns dels membres, aquests obsequiaren els companys amb un vermut. A la tarda el local rebé la visita de familiars i simpatitzants i fou una afluència continua de persones que des de les 16 h fins les 19 h no cessà. Al vespre, a les 12 de la nit el Cap de Cerimònies el senyor Parcerisa féu passar a la sala cada membre del club d'un en un per oferir un sumptuós banquet replet d'exquisits menjars. Els cuiners havien estat Parcerisa i Mach i com a pinches Castells i Tordera. Tancaren l'acte unes paraules del senyor President que foren correspostes amb una forta ovació.

Segona Festa de Cap d'Any

El 31 de desembre del 1951 i l'1 de gener del 1952 el club portà a terme una grandiosa festa de fi d'any. Com era costum, els membres del club passaren aquella vetllada junts. La festa, que va començar a les

11 de la nit, va superar la dels anys anteriors. Josep Maria Castells va voler obsequiar als seus amics arran d'un premi que havia obtingut a les quinies, amb un succulent menjar i un pastís circular fet per un prestigiós pastisser local amb el nom del Club i les inicials de cada un dels seus membres, pastís dissenyat exclusivament per ell mateix. El pagano Castells va ocupar aquella nit la cadira presidencial per presidir la inol·lidable cerimònia. A les dotze de la nit, després del tradicional brindis, es passà a anomenar el proper any l'*Any del Kaki*, per entrar en «quintes» tres membres del grup: Garròs, Parcerisa i Vila. Seguidament es va interpretar l'Himne del Club. El president va agrair en nom de tot el Club el detall a Josep Maria Castells, alhora que va recordar que l'*Any del Moviment Continu* havia acabat i que seria molt difícil de superar-lo en el nou *Any del Kaki*. En acabar varen traslladar-se a La Rabassada, i sortint d'allà varen anar a fer unes cantades davant les cases de Batet, Juliana, Bellmunt, Rovira, Mach, Datzira i Martínez.

II Aniversari del Club 8

El dia 24 de juny del 1952 es produïa el II Aniversari del Club 8. Per tal motiu es va clausurar la I Olimpíada i es celebrà un gran banquet. Prop de les 12 de la nit començà el gran sopar que va consistir en una magnífica sarsuela cuinada per la mare de Ramon Vila. Cap a les 4 de la matinada es donava per acabat el banquet i la celebració del II Aniversari del Club 8, i el final oficial del Club 8.

CURIOSITATS-ANÈCDOTES

Un membre del club obtingué el permís de conducció

El dia 19 de novembre del 1950, dissabte nit, Josep Mach obsequià als seus companys del club amb motiu d'haver obtingut el títol de xofer. La festa va consistir en un vermut amb cloïsses. Es van comprar sifons que en prémer massa fort la maneta van ruixar algun membre del club, cosa que fins i tot va alarmar el veïnat i el repartidor de la «Cooperativa Castellarense.»*

❖ COOPERATIVA CASTELLARENSE

Economat i Cooperativa creada el 1899 i desapareguda a finals dels anys 50. L'entitat era de caràcter cooperatiu per al consum i venda de productes de duració limitada. Era situada al Carrer Nou número 9. L'any 1947 tenia uns 400 associats. Tenia instal·lat un modern forn de pa i una cambra frigorífica. També servei a domicili.

Bodegues del club

El 18 de febrer de 1951 el club va inaugurar unes bodegues amb la solemnitat habitual, les bodegues del club que s'havien vist repletes de deliciosos vins obsequi dels familiars membres de l'agrupació. La casa «Farell» havia obsequiat amb dues ampolles, una de vi dolç i una de taula. La casa «Bernat» havia aportat una ampolla de la collita del 1928. La casa «Meima», productora a petita escala, una petita bóta on guardava la collita d'aquell any. I la casa «Creuet» una botella de la «vinya del Cosidor». Per finalitzar l'acte, el senyor Secretari va pronunciar una conferència sobre la història del vi.

Biblioteca del club

El 4 de març del 1951 s'inaugurà la biblioteca del club després de recollir diferents llibres de les cases dels membres de l'entitat, fent una selecció de biblioteca.

Rècord de Velocitat

El 19 de març del 1951 tres membres del club establiren un rècord de velocitat en automòbil. Davant la casa número 6 del carrer Torras es trobava arrambat a la vorera un superb BUIK 6 places. Al seu voltant tres membres del Club tafanejaven aquest vehicle.

Amb això va aparèixer el «Terror de Castellar», Simó Pou,* que convidà els tres membres del club a donar una volta amb el vehicle a la virada carretera de Sentmenat, on el cotxe anava augmentant la velocitat fins a arribar el velocímetre a 110 Km/h. Cal dir que el conductor estava avesat a tals altes velocitats.

* SIMÓ POU

El setmanari *Forja* de 19 de desembre del 1953 feia una entrevista a Simó Pou en la que es comentava que el popular corredor de motos castellanenc havia començat als 16 anys quan va participar en un Gran Premi de Montjuic cap a l'any 1935. Havia guanyat i quedat entre els primers classificats en diverses carreres en motos de 250 c.c. i 350 c.c., com la X Volta a Mallorca, Pujada en costa a la Rabassada, Volta al Vallès, Mataró..., però actualment en aquella època corria amb l'equip de la casa Derbi gràcies al Sr. Rabassa.

Sembla que era soci juntament amb el també castellanenc Joan Altimira, el *Joan de les motos*, d'un taller obert a Sabadell on arreglaven els grans cotxes dels fabricants del tèxtil, d'aquí que sempre anava amb grans *catxarros*. Simó Pou era casat amb la popular perruquera Maria Teresa, vivint al Carrer Major número 56.

Va ser representant a Sabadell, Terrassa i Castellar de la marca Pegaso. Tingué a Sabadell els Tallers Garatge Condal.

Instal·lació de corrent elèctric en el *Club 8*

El 8 de juliol del 1951 dins la Reunió Trimestral Reglamentària es tractà el tema de la instal·lació de corrent elèctric en el club ja que hi havia una oferta al respecte.

Classes teòriques de Sardanes

El 18 de juliol del 1951 el senyor Carles Campderrós,* destacat sardanista de la població, s'oferí a donar classes teòriques de Sardana als membres del Club en assabentar-se que aquests gaudien d'aquesta dansa catalana. El senyor Campderrós acudí al local de l'entitat per ensenyar a comptar i repartir.

♦ CARLES CAMPDERRÓS

El Senyor Carles Campderrós i Fàbregues, nat a Rubí el 1923, es traslladà a viure a Castellar de ben jovenet. Va ser, a part d'un gran sardanista, un gran artesà, pessebrista i cantant. Mecànic de professió. Heretà les eines per treballar la fusta de Lluís Pou i continuà fent un singular gerro de fusta amb doble curvatura, entre altres objectes artístics. Té un carrer dedicat al seu nom.

Exhibició de simultànies d'escacs a càrrec del senyor Joaquim Serra¹⁵

El 22 de juliol del 1951 en el local del club s'efectuà una exhibició de simultànies d'escacs a càrrec del destacat escaquista de primera categoria local. Serra, en el torneig organitzat aquell any pel Club d'Escacs, la «Copa Magnífic Ajuntament», ocupà el tercer lloc.

Activitat de socors

El 8 de març del 1952 el club va portar terme un activitat nocturna. Un reduït grup de membres que es trobaven en el local esperant que donés començament una emissió radiofònica, varen ser interpel·lats per Josep Mach que amb el seu camió estacionat davant l'entrada principal anava a buscar braços per a remolcar el «trasto» del Moliner de Sant Feliu,¹⁶ el Peret Moliné, que havia quedat avariats a la Carretera, amb la intenció de transportar-lo als Tallers Rabasa.* En agraïment el Pere Moliner va oferir a casa seva, al molí d'en Barata, unes torrades i vi de la bota del racó.

15. Joaquim Serra era el veterinari del poble que vivia de dispeser a cal Ramon del Farell. Era un excel·lent escaquista.

16. El Moliner de Sant Feliu, era Pere Soldevila, pare de Maria Soldevila, oncle de Josep Mach.

❖ TALLERS RABASA

Estaven situats al Passeig 72, amb façana també al carrer Francesc Layret, 41. Es dedicaven a la reparació i construcció de maquinària, i també eren especialistes en automòbils i motors dièsel. Foren posteriorment seu de la marca Renault, al capdavant de la qual hi havia els germans Vilaclara fins al cessament de l'activitat l'any 2012.

Recepció a cal Però❖

El 27 d'abril del 1952 els membres del club acudiren convidats a una recepció a cal Però amb motiu de la festivitat de Nostra Senyora de Montserrat, onomàstica de la filla petita de la casa pairal de cal Però. Per tal motiu al migdia van oferir una íntima recepció a tots els amics. Els del club, com a bons amics de la senyoreta Montserrat Brossa, foren invitats i en acudir-hi li regalaren una ampolla d'aigua de colònia que fou ornamentada pel Joanet de cal Torretas.❖ A la festa, després d'un bon piscolabis, va seguir una estona de ball. Hi havia senyoretetes tan conegudes a la societat de l'època com les germanes Mach, Paz, Montllor i Ginjaume.¹⁷ La festa acabà amb unes paraules pronunciades per la senyora Emília (la seva mare): Heu estat molt amables nois!

Avui, en plenes campanyes de prohibició de fumar, crida l'atenció el fet de que en aquell temps aquells joves fumessin, i molt, i no ja cigarrets sinó fantàstiques fàries i havans (puros) de la manera més habitual.

❖ CAL PERÓ

Era situada al Carrer Major número 82, coneguda també per ca *l'Emília de la Central*. Emília Caixach i Homet esposà amb Josep Brossa (el Però) amb qui tingué dues filles, la Maria Antònia i la Montserrat.

❖ CAL TORRETAS

Era una botiga situada des del 1940 al Carrer Major número 3, cantonada amb el carrer del Centre. Prèviament, més o menys des del 1924, havien estat el seu amo, Joan Torras, *el Joanet*, i la seva germana, Assumpció Torras, al Carrer del Puig de la Creu número 9, venent espardenyeria, camiseria, corbates i gèneres de punt. Després de molts anys al Carrer Major, establiren una nova botiga a l'Avinguda de Sant Esteve, cantonera amb el carrer del Doctor Rovira, avui seu d'una entitat bancària.

17. Les germanes Mach eren la Isabel i la Maria Teresa Mach Saladich, ambdues germanes petites de Josep Mach. Paz era Dolors Paz Daví, filla gran de Sebastià Paz, conegut pel manco a causa d'haver perdut un braç durant la guerra civil, qui tenia una botiga de queviures al carrer de les Bassetes coneguda com a cal Sebastià i que seria esposa de Joan Prat. Montllor era una filla de cal Vaquer, casa-botiga situada a la carretera de Sentmenat, prop de la Vallesana, i Ginjaume era Anna Maria Ginjaume Homet, que vivia al Pla, al carrer de Sant Jaume.

ACTUACIONS DEL CLUB I EN EL CLUB

Les actuacions portades a terme en el local del club foren moltes i diverses. Algunes d'elles foren:

Concert de violí

El dia 4 de febrer del 1951 un solemne acte de caràcter musical es portà a terme a la Sala d'Actes del club que va consistir en un concert ofert pel Crític Musical, Joan Prat, que interpretà tres peces intercalades entremig amb música clàssica de gramola. El club, degudament condicionat –assenyala el cronista– semblava el Palau de la Música en miniatura. Els membres del club assistiren vestits de gala amb «trajo» d'etiqueta. Durant uns instants el xicot de cal Bernat interpretà la primera peça la serenata d'Oimand, li seguiren la famosa serenata de violí observant que alguna nota no estava prou en el seu punt, però es veié obligat a repetir-la davant dels calorosos aplaudiments del públic durant llarga estona, finalment va interpretar un popurri del compositor austrohongarès Franz Lehàr que va ser del gust de tothom.

Joan Prat, el xicot de cal Bernat, oferint en el local del club un concert de violí

Actuació en el Centre Musical

El 3 de febrer del 1951 una improvisada orquestra formada per membres de *Club 8* i un component de l'orquestra Hídalgos, actuà en la tarima-escenari del Centre Musical. A vuit dies de carnaval uns membres del *Club 8* es trobaven en una taula del Centre Musical prenent cafè i puro quan se'ls preguntà què tenien pensat fer pel dissabte de carnaval. Així doncs acordaren constituir una gran orquestra augmentada amb un simpatitzant del club i trompetista de la orquestra Hídalgos, Miquel Porqueres. Els futurs músics treballaren fins altes hores de la nit bufant instruments de totes les dimensions i després afinant-los. Arribat el dia els músics es reuniren en el club per fer un assaig general del selecte repertori escollit que fou –segons explica el cronista– un èxit rotund i afirmà que ni la mateixa orquestra del Liceu afinaria millor. A prop del concert, els músics passaren

per la Plaça Vella amb els seus instruments cap al Centre Musical per ser degudament maquillats de tal manera que un ja no coneixia l'altre. Entraren a l'escenari i el director, amb batuta a una mà i maleta a l'altra plena de solfes, saludà al públic. Es presentaren com l'orquestra de cambra la Frigorífica, procedent de Maganikoff (Rússia), i tot seguit interpretaren la seva màxima creació: «Matadepera en un dia de llamps i trons». Per últim interpretaren el tema *Les angines d'un sereno*. Al finalitzar –comenta el cronista– es varen haver de prendre mesures de seguretat davant l'aglomeració de felicitacions. Després va arribar la ballaruga que acabà a altes hores de la matinada quan el director del Centre Musical, Cecili Mussons, donà per tancada la festa.

Cantar les Caramelles

El 10 de febrer del 1951 el Centre Musical contractà els serveis vocals de quatre membres del club. Els membres del *Club 8* tenien per costum passar la nit dels dissabtes en el Centre Musical. Reunits en la taula de sempre, prenent un cafè i discutint sobre la propera carrera ciclista, s'escoltaren unes veus infantils que assajaven una melodia. De sobte un entusiasta del Centre Musical, el Pepet de la Serra,* els oferí un contracte per a cantar les Caramelles, una de les tradicions més populars del poble i que es portava a terme la nit del Dissabte Sant i el matí de Pasqua de la Pentecosta, tot resseguint les principals cases del poble. Al final hi decidiren cantar i se'ls feu una prova de veu i tot seguit a assajar el xotis «El cant dels optimistes» del director del Cor Castellarenc, el senyor Cassià Casademont.*

❖ LA SERRA

Era una serradora avui desapareguda, que ocupava els terrenys cantoners entre el carrer Josep Anselm Clavé, 7A i el carrer Mestre Ros, 14-16; avui l'ocupa un bloc d'habitatges plurifamiliar que conserva el nom de La Serra, construït l'any 2000.

El negoci de la Serra el tenien arrendat els germans Carbonés. Un d'ells, el Josep Carbonés, conegut com el Pepet de la Serra, juntament amb la seva esposa Teresa Solé, vivien al carrer de Sant Miquel, 5, davant del Centre Musical.

❖ CASSIÀ CASADEMONT I BUSQUETS (Banyoles, 1875-Barcelona, 1963)

Era instrumentista de violí, director d'orfeons i orquestres, i compositor d'algunes obres escèniques com operes, sardanes i obres corals. Fou el director del Cor Castellarenc.

Malgrat els desafinaments, era la primera vegada que actuaven en agrupacions corals. Finalment el 24 de març de 1951 cantaren les Caramelles. La música i el cant tenien molta tirada en el club. El dissabte de Glòria els membres que restaven a Castellar i que foren contractats pel Centre Musi-

cal, dos tenors, un segon i un baix, es congregaren al Bar Mussons.¹⁸ Sobre les 9 del vespre la gran massa coral començà el recorregut pels carrers del poble començant per la casa de l'alcalde senyor Gabriel Viñas el qual en nom seu, els atengué l'atent i diplomàtic fill seu i amic dels membres del club «Sidret Viñas». Els prop de quaranta cantants i la orquestra Los Hídalgos dirigits per Cecili Mussons amb coreografia de Antoni Viñas (alies Gelonch)¹⁹ pujaren al camió de Transports Mach recorrent algunes cases de camp i de Sant Feliu del Racó. Foren obsequiats pels propietaris de ca n'Oliver i també pel Marcelino del Mas Umbert. A les tres de la matinada donaren per acabada la festa no sense abans passar per la casa del baríton Jaume Prat²⁰ –un cantant amb molt bona veu–, director-gerent de la casa comercial «Cal Gallinaire», qui els facilità articles de menjar.

Visites al club i del club

El 18 de març del 1951 les cantants del Centre Musical visitaren el club mentre els seus membres entrenaven per la competició de Tir. L'agradable visita era formada per l'elenc artístic femení del Centre Musical que recorregué totes les dependències del club amb els més bells somriures.

El 3 de maig del 1951 el club es va veure enaltit amb la visita d'un grup de bellíssimes senyoretetes format per Montserrat Brossa, Maria Montllor, Pilar Datzira i Anna Maria Ginjaume. Van ser rebudes pel secretari en funcions, el Cap de Cerimònies senyor Parcerisa, juntament amb el Caixer senyor Ramon Vila. Recorregueren totes les dependències del club i reberen explicacions del seu funcionament.

El 24 de maig del 1951 el club es va veure honorat amb la visita del senyor Joaquim Serra, titular de la plaça de veterinari en la nostra població. Dit senyor va enaltir la labor que estava desenvolupant el club alhora que va quedar molt sorprès del bon gust amb què estaven ornamentats els locals. El senyor Serra es va oferir per donar una conferència en el club i a intercedir a una casa coneguda seva per veure què podria costar fer un escut del club.

El 5 d'abril del 1952 el *Club 8* va tenir una visita il·lustre. Varen ser els pares d'Antoni Parcerisa, senyor Ramon i senyora Laieta. Al final Laieta va dirigir unes paraules a tots els membres encoratjant-los a no defallir

18. En el Centre Musical hi havia nenes petites que cantaven el cor, entre elles: Paulita Martínez, Anita Riera, Araceli Sabater, Maria Escuder... També cantants grans i bons com Jaume Sanosa, Jaume Prat, Frederic Ventura... El director era Cecili Mussons, que havia ajudat a dirigir l'Orfeó Castellarenc.

19. Antoni Viñas, era el director de teatre del Pomell Artístic al Centre Musical.

20. Jaume Prat era un cantant amb molt bona veu. Cal Gallinaire era una distribuïdor de carn amb botiga, on fins fa poc hi ha hagut La Taverna del Gall, al carrer del Centre número 39, restaurant avui en dia de nou en funcionament.

en el camí que havien emprès, ja que de tothom eren sabudes les dificultats que havia de travessar la joventut en aquest temps.

El 20 d'abril del 1952 va ser el club qui va fer una visita oficial al Feliu Rovira conegut pel Feliu *Meguimegui*, amic seu el qual des de feia unes setmanes patia una malaltia que el feia estar prostrat al llit.

ACTIVITATS DESTACABLES

I Concurs Fotogràfic de la Festa Major del 1951

Durant els dies de la Festa Major del 1951 s'exposaren les fotografies del I Concurs Fotogràfic del *Club 8*. Per a la realització del Concurs s'havien redactat prèviament unes bases. Les fotografies presentades foren de gran qualitat. L'exposició fou oberta a tota la població durant els dies de la Festa Major i comptà amb una gran afluència de visitants a la Sala d'Exposicions del club. Per fer de jurat se li va demanar (i amb molt de gust ho va acceptar) a l'expert fotògraf de la nostra població el senyor Lluís Vergés i Solà, de ca l'Esparter,* qui atorgà el primer premi al tema Castellar i el seu terme al títol «Composició», obra d'Antoni Parcerisa, i un accèssit a la fotografia *Feudalisme*, de Jordi Garròs; quant al Tema Lliure, el primer premi fou per l'obra titulada *Bell racó a la incomparable Costa Brava*, de Josep Mach, i un accèssit al títol *L'hora quieta*, de Josep Maria Castells.

♦ CA L'ESPARTER

Lluís Vergés i Solà conegut per l'«esparter» tenia una botiga d'escombres, persianes, cortines, cistelleria i esparteria a la carretera de Sentmenat que heretà del seu pare M. Vergés Serra. Era al mateix temps el representant de la casa KODAK, i disposava d'un modern laboratori fotogràfic. Va ser l'autor del llibre *El llibre de Castellar*, editat l'any 1972.

Els I Jocs Olímpics del *Club 8*

El dia 21 de gener del 1951 s'inauguraren oficialment els I Jocs Olímpics del *Club 8*. Aquests jocs, que abraçarien diferents disciplines o modalitats esportives, anaren desenvolupant-se durant el primer i segon any de vida del club. Prèviament es redactaren les bases per les quals es regiria el primer campionat, i així va anar succeint amb les altres modalitats esportives. És a dir, abans de celebrar cada nova prova o competició, prèviament es redactava el reglament a seguir. Els temps i les marques establertes en cada prova consten degudament registrades tan en el llibre *Historial del Club*, com també en un altre llibre més petit on tornen a estar registrades totes les proves i marques realitzades en les I Olimpíades de l'entitat.

Tenis taula

La primera activitat olímpica amb la que s'obriren els Jocs fou la de tennis taula o ping-pong. El 26 de març del 1951 s'acabà el Campionat de Ping-Pong, quedava pendent una partida entre Vila i Parcerisa que guanyà Vila i s'adjudicà el I Campionat de tennis taula del club. Tot seguit es féu un reportatge de la partida final. El 3 de febrer del 1952 continuà el Campionat de Tennis Taula en la versió de Prova de dobles. Parcerisa-Prat foren els brillants guanyadors.

Parxís

El 25 de març del 1951 s'inicià el campionat de Parxís. Ramon Vila, ajudat per la sort, s'aproprià del campionat. Tot i no ser el parxís cap esport també se li va donar cabuda als Jocs Olímpics.

Billar

Els Jocs Olímpics continuaren el 28 de gener del 1951 amb el Campionat de Billar, que se celebrà en el cafè de La Rabassada.* Les partides començaren a les 7,45 de la tarda amb un petit entrenament previ. Hi participaren Garròs, Mach, Parcerisa, Pèlachs, Prat i Vila. El Campionat de Billar l'acabaren el dia 24 de febrer del 1951 i es proclamà campió Joan Prat per només tres caramboles sobre el segon classificat Antoni Parcerisa. Tot seguit es féu una entrevista al campió que acabà ràpidament perquè el gendre de cal Francisquet²¹ esperava al flamant campió per donar-li la seva acostumada lliçó setmanal de violí.

♦ LA RABASSADA

Era cafè i també fou cinema. Fou també seu de moltes entitats esportives de Castellar. Tenia a l'aire lliure la famosa pista de ball per a l'estiu. L'edifici desaparegut ocuparia l'espai entre Passeig-carrer de les Fàbregues i Major, a tocar de l'actual plaça Calissó.

Ciclisme

La següent prova va tenir lloc el dia 18 de febrer de 1951 consistint en Ciclisme de Muntanya. Els participants: Josep Mach, Jordi Garròs, Joan Prat i Ramon Vila. A dos quarts d'onze del matí apareixeran en el local social els primers corredors degudament vestits com a professionals. Antoni Parcerisa seria l'àrbitre oficial i Joan Pèlachs el fotògraf i avituallador i Josep

21. Cal Francisquet era la casa del carrer de Sant Miquel número 34. El gendre de cal Francisquet era el músic i violinista Josep Baldrís Castellví, el qual havia tocat amb les orquestres The-May Jalem Jazz i Hidalgos del Vallès. La casa fou coneguda posteriorment per cal Baldrís.

Maria Castells el comentarista. Es marcà la meta davant del club i es donà la sortida cap a la Rabassada, Bar Sant Jaume,* carretera de Terrassa, Can Barba, Molí d'en Busquets, carretera de Sabadell, Pedrissos, La Rabassada, Local Social, Carrer Mestre Ros, Bar Sant Jaume, carretera de Terrassa, Pujada de can Barba, Carrer Sant Jaume, La Rabassada i arribada al Club. El primer en creuar al meta va ser Josep Mach seguit de Jordi Garròs, Ramon Vila i Joan Prat. El lliurament de premis va consistir en uns seleccionats «puros» d'abans de la guerra de la casa Viladoms* pels dos primers classificats i una «fària» pels dos últims. Se'ls oferí també una taronja adquirida a la casa coneguda com a cal Pau de les cabres.* De l'àrbitre de la carrera, el senyor Parcerisa –diu el cronista–, més val ni parlar-ne perquè al final de la carrera no estava a la meta i va haver de prendre els temps el crític esportiu del club el senyor Josep Maria Castells. Tot seguit es realitzà una entrevista al guanyador de la prova Josep Mach. El 25 de Juliol de 1951 es desenvolupà una carrera ciclista de Lentitud essent Jordi Garròs qui s'adjudica el títol. La prova es portà a terme en el nou camp esportiu

♦ EL BAR SANT JAUME

També fou fonda. El fundà Josep Roca Pujol i el continuà Joan Gibert Altés i, posteriorment, continuà el negoci el seu fill Ton fins la jubilació. Era situat a la carretera de Sant Llorenç, 1.

♦ SASTRERIA VILADOMS

Salvador Viladoms era sastre situat en el carrer del Centre, 18, el qual tenia un tarannà molt pintoresc. Venia tabac ros d'estraperlo posat llavors de moda, molt poc abundant. També en venien a ca l'Arengader, casa avui desapareguda. El seu lloc l'ocupa actualment una petita placeta situada a la cruïlla del Carrer de la Mina amb el de les Roques.

♦ CAL PAU DE LES CABRES

El Pau de les cabres era Pau Tubau, que tenia un ramat de cabres i botiga de queviures i venda de llet al carrer Major, 30.

Foto 1: Sortida per a la Carrera de Bicicletes.

Foto 2: Pujant cap a can Barba des del Molí d'en Busquets. Al fons: «la Riba»

del C. F. Tolrà. Joan Pèlachs féu d'àrbitre i Mach, Garròs, Prat i Tordera participaren en l'esmentada prova. El 6 d'abril de 1952 va tenir lloc una nova prova de Ciclisme: el Campionat de persecució, portat a terme en el circuit de can Carner.²² Es varen disputar dues mànegues.

Hípica

El dia 25 de febrer del 1951 començaren els Campionats Hípics. Joan Pèlachs s'adjudica el títol individual i, Ramon Vila i Joan Tordera el d'equips. Per ser aquest un tema amb prou interès es descriurà en l'apartat «Una carrera de rucs».

Tir

El 18 de març del 1951 es realitzà el Campionat de Tir. Resultaren campions Joan Tordera, Joan Pèlachs i Joan Prat respectivament en les proves de tir a la diana, al blanc i al plat. L'arma, una escopeta de balins. En els propis terrenys del pati del club es desenvoluparen totes les proves. El dia 26 de març del 1951 començà una nova modalitat, el Campionat de Tir a Pistola. Joan Prat en tir a pols i Antoni Parcerisa amb recolzament foren els respectius campions.

Atletisme

El 22 d'abril del 1951 començaren les proves d'atletisme. En elles destacà l'actuació de Vila i de Castells. Les marques obtingudes resultarien ridícules per qualsevol afeccionat a aquest esport, però tenint present que era la primera vegada que es practicava, les marques no resultaren gens menyspreables. En salt de longitud Castells s'avança a Vila, 3,97 metres per 3,88 metres. En llançament de pes Castells tornà a imposar-se amb 11,31 metres sobre Mach amb 10,25 metres. Als 60 metres lllisos el vencedor fou Vila que alhora tornà a guanyar amb llançament de javelina amb 44 metres. En els 100 metres lllisos tronà a imposar-se Castells. Es féu un comentari de les proves d'atletisme per part de Josep Maria Castells.

El 20 de maig del 1951 continuaren les proves d'atletisme en les quals Mach, Castells i Vila es repartirien els títols. De nou les pistes de can Barba²³ foren l'escenari de la competició. Ramon Vila guanyà en 200 metres amb una marca que atletes professionals també realitzaven, 25 segons. Josep Mach guanyà amb llançament de disc i, en salt d'alçada ho féu Ramon Vila,

22. El circuit de can Carner, era bàsicament el camí que baixava de la masia de can Carner fins a baix el Molí d'en Busquets.

23. Les pistes de can Barba eren al camí que de can Barba anava cap el riu i cap al Molí d'en Busquets. La gran riuada de l'any 1962 se l'endugué totalment fins el Boà. La pista que hi ha actualment, que creua dues vegades el riu a gual, manté el mateix traçat des del Boà al Molí d'en Busquets.

que també guanyà en triple salt i 200 metres llisos. En llançament de martell el guanyador fou Castells. Seguí un comentari de la segona jornada d'atletisme a càrrec de Castells. L'àrbitre continuà sent Antoni Parcerisa.

El 29 de juliol del 1951 es continuà amb l'atletisme en la seva III Jornada. Carrera de 300 metres llisos. Vila tornà a imposar-se sota un sol de foc –comenta el cronista–. A l'acabar Josep Maria Castells féu un comentari de la III jornada d'atletisme.

I continuà l'atletisme el 2 de setembre del 1951. Relleus 3x60 i 3x100. L'equip atlètic de la selecció A s'apunta una brillant victòria a les ja tradicionals pistes de can Barba, on s'anaven desenvolupant les proves. La selecció A era formada per Castells, Garròs, Prat. La selecció B per Mach, Tordera, Vila. L'àrbitre el senyor secretari Joan Pèlachs. Tot seguit es féu resum de les IV Jornades d'Atletisme a càrrec del Crític d'Esports Josep Maria Castells.

Foto 1: Sortida d'una de les carreres de 60 m. Foto 2: Triple Salt de Ramon Vila a les Pistes de can Barba. Foto 3: Llançament de pes de Josep Maria Castells. Foto 4: Triple Salt de Castells. Foto 5: Salt d'altura de Ramon Vila. Foto 6: El primer lloc de la carrera per Ramon Vila

Pesca

El 3 de maig del 1951 entrà en competició el Campionat de Pesca. El gorg de can Barba²⁴ havia estat escollit pel I Campionat Social de Pesca que va constituir un estrepitós fracàs tan per l'assistència de participants com per la pesca. Malgrat l'establiment d'un reglament per a dit concurs només 4 foren els participants. Transcorreguda una hora del començament de la competició ningú havia pescat res, aleshores es va fer una pròrroga de quinze minuts més fins que algú pesqués alguna cosa, però tampoc no es va pescar res i el premi va quedar desert.

Escacs

El 13 de maig del 1951 entrà en competició el Campionat d'Escacs. Jordi Garròs es proclama campió el qual, parlant amb Ramon Vila, li explicà que en va aprendre cap a l'any 1946 amb l'eufòria que es va produir a Castellar amb la fundació del Club d'Escacs.

El 22 de juliol del 1951 Antoni Parcerisa fou el guanyador de la lligueta per decidir el tercer lloc del Campionat d'Escacs. Després de llarg temps interrompudes les activitats esportives a conseqüència de les excursions i festes, es reprengueren aquestes en les que quedaren empatats Prat, Parcerisa i Vila.

20 de maig del 1951. S'establí una nova fórmula de puntuació olímpica, a fi de que els que quedaven més endarrerits també puntuessin.

Pilota a mà

El 24 de maig del 1951 començà una nova modalitat, el Campionat de Pilota a Mà, en el pati de les escoles Tolrà de les Germanes dominiques, per cessió de la Reverenda Mare Superiora, Sibillina. El partit de més rivalitat fou el de Garròs-Castells, rivalitat que venia de quan estudiaven a les Escoles Pies de Sabadell. El 22 de juliol del 1951 es portaren a terme entrenaments de pilota a mà. La intensa jornada esportiva desenvolupada aquest dia acabà amb l'entrenament a la pista del pati de les Germanes Dominiques, *Les Monges*. El 2 de març del 1952 continuaren les competicions del Campionat de Pilota a mà, amb gran amabilitat per part de la Mare Superiora de les Escoles Tolrà cap els membres del *Club 8* deixant-los de nou el pati del Col·legi de les Germanes Dominiques.

24. El Gorg de can Barba tal com era abans de les riuades es diu que era un magnífic salt d'aigua. Passades les riuades del 1962 el Gorg fou dinamitat creant una gran rampa.

Campionat de Pilota a mà al pati del Col·legi de les Germanes Dominiques.
Parella Castells-Garròs

El 9 de juny del 1951, els membres del club desaprovaren una constitució d'equips que no agradà, no estant conformes en l'aparellament que els havia tocat i provocaren un segon sorteig d'aparellament.

Dames

El 22 de juny del 1951 començà el Campionat de Dames, amb un rotund èxit de participació. Parcerisa resultà imbatible però Vila acabà empatant a punts i guanyà el desempat.

Dominó

El 22 de juliol del 1951 es portà a terme el Campionat de dominó. La victòria fou per Ramon Vila no sense l'enuig de Tordera i Mach que no van poder jugar per arribar tard. El primer campionat de dòmino va transcórrer a través d'eliminatòries.

Natació

El 16 de setembre del 1951 començaren els Campionats de Natació. Varen resultar una mica ridículs –començà el cronista– doncs la carrera més llarga va ser de 20 metres lliures mentre que les altres arribaren als 10 metres braça i 10 metres espatlla. Tordera va estat el millor; Prat va estar bastant bé; Vila havia de perfeccionar molt; de

Proves de Natació al riu Ripoll, prop de Les Arenes. Tordera, Garròs i Prat.

Garròs, diu el cronista, no cal ni parlar-ne, malament, molt malament. L'àrbitre fou Joan Pèlachs.

Gimnàstica

El 24 de febrer del 1952 s'obriren els Campionats de Gimnàstica. Diu el cronista que amb gran expectació es va començar aquest campionat amb dues proves sense els esforços sobrehumans dels participants per realitzar un «aixecament vertical i un aixecament horitzontal». Vila ocupà el primer lloc en l'aixecament vertical i Prat en l'horitzontal.

Futbol

El 16 de març del 1952 s'inaugurà el Campionat de Futbol. La selecció B en un bon partit guanyà la selecció A pel resultat de 8 a 6. Destacada actuació de Vila, Castells i Garròs. El partit es practicà al camp de tennis de Canyelles,* els equips vestien camisa Blanca i Vermella i pantalons negres per part de la selecció A, i camisa blava i pantalons negres per part de la selecció B. La selecció A estava formada per Garròs, Prat, Pèlachs i Castells, i la selecció B per Tordera, Parcerisa, Vila i Castells II (Joan Castells).

Campionat de Futbol en el camp de tennis de Canyelles. Foto 1: Equip A i B. Foto 2: Els dos equips amb l'àrbitre. Foto 3: Situació de perill! Foto 4: El capitans de les dues seleccions amb el banderí.

❖ EL CAMP DE TENIS DE CANYELLES

El Camp de Tennis de Canyelles fou segurament el primer camp de tennis de Castellar. Era situat en una esplanada excavada a un turó sobre mateix de la Font de Canyelles.

Aixecament de pes

El 30 de març del 1952 s'iniciaren les proves del Campionat d'aixecament de pes. Josep Maria Castells fou el gran guanyador. Les proves es realitzaren en el Pavelló Esportiu del *Club 8* i es caracteritzaren –diu el cronista– per forts dolors musculars que sofriren tots els participants. Qui menys va aixecar fou Josep Mach, 660 Kg. Qui més, Josep Maria Castells, amb 4.200 kg, qui resultà vencedor.

Finalment es va cloure la I Olimpíada del *Club 8* amb superb banquet que es féu el dia del II Aniversari del club. El títol olímpic se l'apun-tà Ramon Vila, Castells en fou el sots-campió. El tercer classificat fou Joan Prat, seguit de Garròs. El cinquè lloc fou per en Joan Tordera, el sisè per Antoni Parcerisa, el qual va patir una malaltia que li impedia participar en algunes proves, i el setè i vuitè lloc per a Josep Mach i Joan Pèlachs.

El número de proves en què va participar cada membre varen ser: Vila, 36; Garròs, 36; Prat, 33; Tordera, 29; Castells, 28; Mach, 27; Pèlachs, 19; Parcerisa, 17.

Ronda de nit

El dia 5 de gener del 1951 fou *Nit de Ronda*. La tradició de la nit de reis feia que la vigília de reis per la nit els joves s'organitzessin formant patrulles nocturnes per obsequiar a totes les noies amb seleccionats regals que penjaven dels seus balcons i finestres. A les 8 del vespre un grup del *Club 8* es va organitzar, un membre va anar a buscar un carretó que els deixà l'empresa *Francisco Surroca Decorador*, però primer decidiren anar al popular Centre Musical* on es portà a terme un festival artístic musical seguit d'una intensa ballaruga. Acabat el ball es dirigiren cap el *Club 8*. Canviats de roba el primer carregament varen ser unes mongeteres que estaven a l'horta del local. Amb el carretó tan carregat sense rumb fix i grinyolant decidiren portar-les a una de les més belles dames del poble. Quan els transportistes van arribar a l'encreuament de la carretera de Sentmenat amb el Passeig de les Cols* varen veure sota la llum de la lluna dues grosses atzavares que volgueren carregar, però les deixarien per un segon viatge. Seguiren fins arribar al balcó escollit deixant-ho allà. Començà a circular la veu de que una comissió especial en afers de la «nit» del *Club 8* estava treballant amb l'ajuda d'un estrany medi de transport anant a buscar més cols fins no deixar-ne cap, omplint tots els balcons dels del «cuartel» de la Guàrdia

Civil²⁵ fins a la *Plaza del Caudillo* (ara Plaça Major). Quan trencà l'alba donaren un recorregut per veure tot el treball realitzat durant la nit continuant així les velles tradicions del poble. El fet no passà inadvertit i fou causa de dues notes al setmanari *Forja* que sense al·ludir directament al *Club 8*, es podria sobreentendre que part del que es deia anava per ells.²⁶

♦ EL CENTRE MUSICAL

No es coneix ben bé la data de la seva fundació però l'any 1953 encara existia. Es dedicava a activitats de lleure, recreació, teatre i agrupació coral. Sorgí en el Bar Mussos de Cecili Mussons. Estava situat a la Plaça Vella anomenada en aquella època tal com es desprèn d'un anunci carrer de Calvo Sotelo (actualment Plaça Vella, 4) en el primer pis. Tenia un petit però elegant escenari muntat en el Bar. Als anys 50 hi havia una agrupació coral dirigida pel mateix Cecili Mussons i integrada per nens i nenes. Membres del grup formaren el grup Pomell Artístic. Cecili Mussons va ser director del Cor Castellarenc. Era compositor. El seu fill Jaume Mussons guarda moltes de les seves composicions. Un anunci de 1950 diu: «*Centro Musical*» de *Cecilio Mussons. Servicio esmerado de bebidas y refrescos de todas clases a precios reducidos. No deje de visitar este local por ser el único que atrae al público, por sus actuaciones musicales. Calvo Sotelo (Bar) – Telef. 90.*

♦ EL PASSEIG DE LES COLS

Fa referència al desaparegut Passeig de la Plaça Major, dit també, en aquella època, *Paseo de España*, el qual travessava la Plaça del carrer del Centre/ Major fins a la carretera de Sentmenat i on, a l'alçada de la masia de cal Torras i de cal Gorina, en els horts que hi havia allà, solia haver-hi cols gegants.

Una carrera de rucs

El dia 25 de febrer del 1951 començaren els Campionats Hípics dins les I Olimpíades del *Club 8*. Tota la setmana s'havia viscut amb gran inquietud esperant dita prova que congregà no solament els membres del Club sinó que es féu extensiva a tota la localitat. El cronista remarca que els Jocs Olímpics del *Club 8* no podien quedar per sota dels de Londres, Los Angeles, Anvers... i per tant no hi podia faltar la equitació. La dificul-

25. La caserna de la Guàrdia Civil s'instal·là després de la Guerra Civil a l'antic convent dels Pares Escolapis, situat al Passeig cantonada carrer Doctor Pujol.

26. El 17 de gener de 1951 el setmanari *Forja* publicà dos articles referents al *Club 8*. Un d'ells sota el títol d'Any nou, vida nova, signat per Juan-José explicava que la nit de cap d'any, després de sortir de l'església uns joves tenien preparat un «xeflis», una gresca que els pares sabien aprovaren i ajudaren. No va faltar de res: torró, neules, moscatell, cava, tabac, i ni tan sols els dotze raïms encara que fora d'hora amb els propòsits que tenien per al nou any. No van fer res de mal fet, només es van divertir amb broma i alegria sense perdre l'encert. El Club es vanaglorià que a la opinió pública li semblés una entitat seriosa i de prestigiosa fama; no obstant, en la mateixa *Forja* a la secció «Tirando al vuelo» es diu que en la passada nit de reis uns desaprensius deixaren les façanes d'algunes cases plenes de arbustos, branques i ornaments del pitjor gust. Seria hora de que a qui li correspongués posés fi a tals actes que deien molt poc a favor de la cultura del poble, i que ocasionaven disgustos i molèsties.

tat va ser trobar vuit quadrúpedes, ja que aquests es trobaven en franca davallada els últims anys. La primera casa on s'adreçaren fou la de cal Ros de la Ferreria; es continuà amb la casa Aureli,²⁷ però no pogueren contribuir a deixar l'animal, ja que aquells dies necessitaven la burra per la sembra de la patata. Seguiren cap el carrer del Puig de la Creu, on parlaren amb el gendre de cal Peretet,²⁸ el qual accedí a deixar-la. També accedí la de cal Segarreta i també l'Estevet de cal Rovira.²⁹ Ja tenien cinc animals amb cinc muntures i a última hora la casa del conegut baríton Jaume Prat³⁰ posà a disposició un altre bonic exemplar. El matí següent la directiva del club passà a recollir tot el bestiar i el deixà a l'horta del club, tot seguit se'ls hi donà una bona ració de pinso per veure si agafaven més bravura. A dos quarts de nou aparegueren tots els membres del club i començà una singular desfilada de «cavallets» amb els genets muntant-los com si talment es tractés d'un grup de «vaquers» de l'oest americà. Inesperadament va anar sortint tot el veïnat propinant un calorós aplaudiment als genets. Com a anècdota, el metge doctor Casanovas* estava visitant una iaia i mentre li estava prenent el pols va deixar precipitadament el braç per sortir com un llampec al carrer per veure el que estava passant, doncs havia sentit un soroll eixordidor creient que un cotxe havia atropellat a alguna persona, veient amb sorpresa que els seus pensaments havien estat del tot infundats. Finalment la comitiva arriba al camí de Canyelles, on es prendria la sortida oficial i individual que arribaria fins davant del camp de tennis de Canyelles. L'àrbitre de la carrera, Joan Prat, donà finalment el crit de sortida. El guanyador individual fou Joan Pèlachs al qual tot seguit se li fa una entrevista.

♦ EL DOCTOR AMADEU CASANOVAS

El doctor Amadeu Casanovas i Pobla va néixer el 1882 a la casa número 39 del carrer Major. L'any 1908 acabada la carrera s'establí com a metge lliure a la carretera de Sentmenat, 39. L'any 1919 obtingué la plaça titular a Castellar. L'any 1925, amb el senyor Rector, fundaren l'Obra Social Benèfica. Fou un dels reorganitzadors de l'Ateneu Castellarenc i en fou president. Morí el 1962.

27. Ca l'Aureli, casa avui dia desapareguda pertanyent a la família Llobera, situada al carrer Santiago Rusiñol número 41-45, avui bloc d'habitatges plurifamiliars. Eren coneguts de Joan Pèlachs. En aquell temps al davant, a l'altra banda de carrer només hi havia la fàbrica de cal Mainegre.

28. El gendre de cal Peretet es deia de cognom Roca. Pare de la Maria Teresa Roca dependentia durant molts anys en la farmàcia Casanovas.

29. L'Estevet de cal Rovira era el propietari de cal Rovira antiga casa situada a La Plaça Vella, concretament la cantonera entre l'actual carrer del Mas Crupell amb el també actual Camí Xic, abans conegut pel carrer del les Merdes. Tenia per veí cal Jep de l'Oca, casa cantonera entre el carrer de Caldes i l' actual carrer del Mas Crupell. Els actuals propietaris són la família Coll Rovira.

30. Jaume Prat pertany a la branca dels Prat de cal Cego, emparentada amb la de cal Bernat, amb la casa pairal al carrer de les Roques.

Carrera de Rucs. Foto 1: El bestiar reunit al pati del Club. Foto 2: Preparant-se per a la sortida en el camí de Canyelles, el campanar al fons. Foto 3: A punt de donar la sortida. Foto 4: Durant la carrera. foto 5: Els genets situats a la Plaça Vella, a la dreta part de l'antic mas Crupell, al fons de dreta a esquerra les cases números 31, 29 i 27 del carrer del Centre. Foto 6:Tordera, Parcerisa, Mach, Pèlachs, Vila, Garròs. El nen petit era de la família Surroca.

Ressons dels campionats hípics

El 25 de març del 1951 el poder dels membres del *Club 8* començà a inquietar l'opinió pública. No estarien bojos aquells xicots?, es preguntava la gent. Un dia els veies perseguint-se a tota velocitat en bicicletes, l'altre muntats dalt de burros... Fins i tot el setmanari *Forja* va comentar el desplaçament a Canyelles... Deia així: «Un grup de joves castellarencs organitzaren el passat diumenge una original excursió a Canyelles muntats en rucs. Després dels naturals incidents en aquest tipus d'excursions, tots junts van fer una costellada. I el ressò continuà ja que en el ball de nit de Pasqua de Resurrecció, el vocalista de l'orquestra Farrés de Manresa va fer una inesperada dedicatòria als joves que amb els seus rucs havien anat a passejar.

Es veu que l'esdeveniment hípic portat a terme no tenia precedents i quedà gravat en la memòria dels castellarencs. Encara l'1 d'abril del 1951 continuaven els ressons dels campionats hípics. En aquella data en el Saló de Ball es registrà una altra mostra simpàtica per als genets del *Club 8* a qui es va dedicar unes paraules: Un grup d'admiradors del *Club 8* dediquen als genets tant si van en burra com si van a peu un «fox». El club va aconseguir una popularitat sense precedents.

LES EMISSIONS RADIOFÒNIQUES DEL *CLUB 8*

Inauguració de Ràdio *Club 8*.

El 13 d'octubre del 1951 es portà a terme la inauguració de «Ràdio *Club 8*». La inauguració d'Antena Club, en la seva primera emissió, obtingué un rotund i clamorós èxit. La ràdio (sense antena) no era una ràdio real sinó que quedava tancada en el mateix recinte del club. La sessió inaugural començà prop de les 9 del vespre davant uns 25 oients, familiars dels membres del club i simpatitzants del mateix. Joan Tordera en representació de la Junta va obrir el programa dient que el club, atent sempre al que representés cultura i progrés, havia ideat una nova i original activitat, completament diferent a les fins llavors realitzades. El seu objectiu seria celebrar emissions radiofòniques, és a dir, imitació d'emissions radiofòniques. Els locutors varen ser Garròs, Pèlachs, Prat i Vila els quals després de dues hores d'actuació van donar per finalitzada la primera emissió anomenada Antena Club, essent un gran èxit, tant per la bona qualitat dels treballs radiofònics presentats com per la perfecta organització i actuació dels locutors amén dels guionistes.

Dintre de l'apartat esportiu s'oferiren alguns comentaris esportius i classificació de les olimpíades per part de Josep Maria Castells. Altres temes tractats varen ser *Baraja de Curiosidades*, de Ramon Vila; *Ecos de Sociedad*, de Joan Pèlachs: p.e., «El acaudalado sastre Viladoms³¹ conoci-

do en los medios aristocráticos por “el bigotis de la Plaça Vella” ha engordado su cuenta corriente con la rifa semanal del Coro Castellarense y del C. F. Castellar con la cantidad de 3.000 pesetas». Un altre apartat va ser el titulat *Forajidos*, de Jordi Garròs. Una novel·la radiofònica, relat fantàstic imaginari i irònic d'una populosa ciutat de 2.000.000 d'habitants anomenada Castellar del Vallès, situada als EEUU, a l'estat de NY, on transcorria la trama de la novel·la i on apareixien tots els membres dels club amb nom anglès, així com tots els edificis característics del poble, botigues, cafès... De l'apartat d'anuncis en destaquem el següent:

«*Por todas las fiestas, en su mesa no debe faltar nunca un pavo d'en Ramon del Farell. Recuerde para ànecs, gallinas, pavos, gallos, conejos y toda clase de aves: Ramon del Farell, casa fundada en 1879. Caldas número 12, Castellar del Vallès.*»

L'esquema principal de les emissions es va anar repetint amb lleugeres variants i la introducció de nous apartats fins a la XVIII i última emissió del 14 de juny del 1952.

En la segona emissió radiofònica del 17 de novembre del 1951 Antena del Club va ser un èxit considerable. Es va inaugurar la secció de la revista musical Pentagrama escoltant la sarsuela *Bohemis* i un esbós biogràfic d'Amadeu Vives a càrrec de Jordi Garròs.

Dins de la crònica musical es comentà que el passat diumenge el famós pianista Pepet Esquerrà, conegut pel Pepet mentider,³² va obsequiar als balladors amb la seva última composició, un Bugui, el qual fou llargament ovacionat.

En la III emissió del 24 de novembre del 1951 s'incorporà en el programa el I Concurs de Xiulets amb les següents interpretacions:

Ramon Vila = *Tres Amores*

Josep Mach = *Maria Cristina*

Joan Prat = *El Conde de Luxemburgo*

Joan Tordera = *Cuando vuelvas a Paris*

Jordi Garròs = *Poupurri*

Antoni Parcerisa tenia laringitis però va interpretar una melodia.

El campió del I Concurs de xiulets va ser Josep Mach.

En la IV emissió del 15 de desembre de 1951 Joan Tordera afegí un nou espai: *Crònica Bursàtil*, en la que irònicament parlava del que giraven anualment diferents comerços de Castellar, de «La Caixa»* dirigida pel

31. Salvador Viladoms tal com ja s'ha esmentat, era sastre amb residència al carrer del Centre, 18, el qual tenia un tarannà molt pintoresc.

32. El Pepet mentider era Josep Rocavert, dit també L'esquerrà, músic i pianista de l'orquestra Los Hidalgos del Vallés durant molts anys. A la seva casa del Carrer de Sant Iscle hi havia assajat dita orquestra.

Senyor Munné, establerta aleshores al carrer Torras, 1, el local que fou de l'antiga Farmàcia Alguer, de la fàbrica de gasoses i sifons de Jaume Masaveu «cal Calissó»,* del taller de construcció i reparació de maquinària Vilatersana* conegut per casa «Poi». En quan a la crònica del temps, seguint la mateixa línia irònica, comentaren que el temps era fred a Castellar, que el carrer del Retir presentava molta boira, que el gruix de gel més espès s'havia registrat a «cal Boter»* amb 35 cm.

❖ LA CAIXA

El sabadellenc Senyor Josep Munné Escursell va ser el primer director de l'oficina de «La Caixa» a Castellar del Vallès establerta ja de manera definitiva al carrer Major cantonada Passeig l'any 1957. Cap el 1955 el lloc que havia estat cal Manescal fins l'any 1954 el comprà l'entitat d'estalvi per edificar-hi l'actual edifici. Abans, l'any 1941 s'havien fusionat la Caixa d'Estalvis de Castellar amb seu original a l'edifici del Patronat Obrer de Sant Josep al xamfrà entre la carretera de Sentmenat i el carrer de Sant Pere d'Ullastre, fundada cap el 1913, comproment-se a establir-se en un local a Castellar, aquest fou de manera provisional el que es troba en el Carrer Torras, 1, local que havia estat l'antiga farmàcia Alguer.

❖ CAL CALISSÓ

Era la masia dels germans Massaveu, situada on ara hi ha la plaça Calissó. Fou en el temps fàbrica de sifons i fàbrica de gel cap el 1930.

❖ TALLERS VILATERSANA

Els Tallers Vilatersana eren situats al carrer Major, 60 i pertanyen a Pau Vilatersana. Es dedicaven a la ferreteria, serralleria d'obres i construcció de maquinària. També venien bateries de cuina, bombetes... Era coneguda per "cal Poi". Josep Vilatersana juntament amb el fuster Josep Cañellas, varen perdre la vida accidentalment al pou de la fàbrica de Toribio Pobra «L'Estaca» que ocupava els habitatges situats avui entre la carretera de Sentmenat, carrer Puigvert, Av. Sant Esteve i carrer de Sant Pere d'Ullastre, en cedir un travesser de fusta quan estaven prenent mesures per fer una reparació a la maquinària de la bomba de dit pou. Fou una tragèdia pels seus familiars i poble en general.

❖ FÀBRICA DE GEL

La fàbrica de gel de cal Boter era propietat d'Isidre Bruguera i era situada al carrer Colom. On actualment hi ha la gelateria DINO i altres establiments comercials. Feien servei de repartiment a domicili tant de barres de gel com també de gel trinxat.

En la V emissió del 22 de desembre de 1951 en la secció d'anuncis destacaren:

«Almacenes Bernadet, sinónimo de distinción i buen gusto. ¡Señorita! Las mejores bragas las encontrará siempre en Casa Bernadet...» Extenso surtido en visus, sostenes y demás prendas interiores...»

«Unos comestibles ¡Casa Batet!* Diciendo casa Batet es decir ganancia, seriedad y distinción»

«¿Una casa al servicio de la agricultura? ¡casa Juliana! Antigua casa Caterinas.* Todos los productos del campo lo encontrará a buen precio en casa Caterinas...»

❖ **BOTIGA BERNADET**

La Botiga Anita Bernadet, era situada al carrer Major, 6. Havia estat fundada per Pau Bernadet, de Capellades qui esposà amb la castellarenca Antònia Domènec. El fill mitjà del matrimoni, Josep, esposà amb Sofia Girbau Montserrat, pares d'Anita. A la botiga, s'hi venia perfumeria, objectes de regal... fins el tancament per jubilació l'any 1994. Era coneguda com «La Botigueta» i contenia i encara conté unes ventalles modernistes

❖ **CASA BATET**

La casa Batet era una botiga de comestibles situada al carrer del Molí, 44, de la qual n'era filla Engràcia Batet Cesta, qui seria la esposa de Antoni Parcerisa.

❖ **CAL CATERINES**

Cal Caterines era la casa de Vicens Juliana Massaveu, al carrer del Molí, 56, agricultor i jutge de pau de Castellar entre els anys 1947 i 1950, i de Rosa Leonart Bardolet filla dels masovers de can Sallent, coneguda com «la Roseta de can Sallent», una filla de la casa era Maria Àngela Juliana Leonart que seria l'esposa de Josep Mach.

Es féu també una crònica agrícola i de bestiar comentant que havien començat les tasques de sembra bàsicament a càrrec de personatges com el Llarg de ca n'Amada,³³ el Pubill Ametller,³⁴ el Pau Llufer...³⁵ A la secció *Pentagrama Musical* es llegí una biografia de Mozart.

En la VII emissió del 9 de febrer de 1952 el programa Antena Club va ser la que més va reeixir juntament amb del dia de la inauguració. Els treballs radiats van estar d'una gran altura sobretot el de Jordi Garròs titulat «Nostra dansa», Pèlach presentà un treball titulat «A través de los nombres». A la secció d'anuncis feta en aquesta ocasió per Jordi Garròs, destacaren:

33. El llarg de ca n'Amada, era cognominat Prat, vivia al costat del desaparegut edifici anomenat el Patronat en una casa cantonera entre el xamfrà de la carretera de Sentmenat i el carrer de Sant Pere d'Ullastre avui bloc d'habitatges plurifamiliars.

34. El Pubill Ametller era de la casa de ca l'Ametller situada al «racó de ca l'Ametller» dalt de tot del carrer del Racó.

35. El Pau Llufer vivia a la casa del costat del local del *Club 8*, al carrer Mestre Ros, en anar a viure a Sabadell instal·laren en dit lloc una fàbrica de pastes els socis Ramon Avellaneda que tenia el desaparegut «forn de la Baixada» situat al carrer Major en el tram conegut per La Baixada de Cal Verge, i pel seu soci sabadellenc Carreras de l'actual forn de pa Carreras de Sabadell.

«Si et vols emborratxar a cal Figueres has d'anar»*

«Miquel Merengues, especialitat en confiteria, ofereix tota classe de porqueria»*

«Para juventud, belleza y lozanía, agua de Canyelles cada día».

❖ BODEGA FIGUERES

La Bodega Figueras era situada al carrer del General Mola, 9 i 11 en aquella època, és a dir al Passeig, 9 i 11. Avui en dia desapareguda en jubilar-se l'any 2005 l'Anastasi Miralles qui juntament amb la seva esposa portaven el negoci des del 1979, negoci fundat per Joan Figueres i Rosa Gibert, naturals de Bonastre, traspasant-lo l'any 1958 a la seva filla Beatriu Figueres que esposà amb Manel Miralles, essent l'Anastasi un fill de dit matrimoni.

❖ PASTISSERIA CAL MERENGUES

Era la pastisseria, botiga i obrador de Miquel Merengues, que tenia al carrer Nou, 3. Era la quarta pastisseria del poble, més aviat modesta, i que feia molt bones les "merengues", d'on segurament prengué el nom.

La VIII emissió del 16 de febrer de 1952 fou un altre gran èxit. El nombrós públic va sortir summament satisfet, especialment el Senyor Francisco Surroca qui havia estat convidat a gastar-se uns calerons però que al final va ser agraciat amb una ampolla de cava. Jordi Garròs, despuntant com a excel·lent guionista presentà un treball titulat «Un amor y una corona» que va fer les delícies del públic sense desmerèixer el altres també de gran qualitat. Els locutors d'aquest programa foren: Joan Pèlachs, Ramon Vila, Jordi Garròs i Joan Prat. Dintre del apartat d'anuncis, destacaren:

«¡Propietarios! Jaime Sanosa, Constructor de obras les ofrece economía y calidad. Pida presupuestos. Jaime Sanosa; oficinas "Can Serrador", almacenes cal Manescal. Castellar del Vallés»*

«Francisco Surroca –pintor-decorador–, le ofrece las últimas novedades en pintura decorativa. Carretera de Sentmenat, 10, Castellar.»

❖ CAL MANESCAL

El negoci bàsicament de ferreria de Cal Manescal fou fundat pel castellanenc Agustí Vives, nat el 1867. El negoci acabà cap els anys 1940 a mans de Felip Serra, de Roda de Ter i del seu fill Ramon Serra, fins que l'any 1954 La Caixa adquirí la propietat per a construir-hi la seva seu. Destacar que en el mencionat anunci de 16 de febrer de 1952, es cita que Jaume Sanosa tenia el magatzem a cal Manescal.

En l'apartat del temps es digué en el llac de can Vinyals hi havia mareljol. Dintre de l'apartat «Balance de Sucesos» es comentà que entre el carrer Major i el de la Mitja Galta,* s'havien perdut 5 cèntims. Que la policia estava realitzant intenses pesquessis per donar amb els autors de les fortes

pèrdues que havia patit el senyor Malcontent* car les botes de vi que tenia estacionades davant casa seva al carrer de Sant Miquel número 30, les havien agafat aquella nit i les havien tirat carrer Puigverd avall quedant destrossades, i que en la barberia de Cal Pajares* mentre l'hereu de cal Carreteró³⁶ estava afaitant a un client havia tingut tanta mala sort que el dependent en una distracció li havia tallat el coll en rodó.

❖ EL CARRER DE LA MITJA GALTA

Era com es coneixia el carrer de l'Ermot en estar edificat només per una banda, ja que l'altra donava cap al Torrent de Canyelles. No obstant, amb el temps, es continuà construint cap a la banda del torrent i encara s'hi encabí un carrer més avall, el de Sant Sebastià.

❖ CAL MALCONTENT

El Malcontent era Joan Ribatallada, fill d'Esteve Ribatallada. El seu pare Esteve tenia una botiga al carrer de Sant Miquel, 32 on venia espadenyes, adobs pel camp i vi. A part tenia molta terra de conreu.

❖ CAL PAJARES

Era la barberia dels germans Altimira, Miquel i Josep Maria, coneguts per «Pajares». El mot els venia de quan l'any 1928 Emili Altimira Olivé «Pajares» comprà la barberia del Passeig, 19, llavors núm. 1. Un dels germans obrí una altra barberia al carrer del Centre, 14 on hi havia hagut l'antiga Plaça Vella.

La IX emissió del 15 de març del 1952 fou un programa mediocre en el que més va destacar va ser el poema de Ramon Vila titulat «Oda a la Merda». En la secció d'anuncis destacaren:

«Un buen traje hallarás en sastrería Campás»³⁷

«Señora, señorita, haga frío o calor, leche de “cal Quefa” es lo mejor.»*

❖ CAL QUEFA

Cal Quefa, o «Quefe», cognominats López, era la casa situada a la carretera de Sentmenat, 86. El gendre de cal «Quefa» era Dionís Domingo, anomenat «El Diabòlic» doncs tenia i té un taller mecànic a Sabadell «Tallers Creu Alta» on feia tot tipus de preparacions esportives augmentant el cubicatge dels cotxes de l'època, que preparaven per a les carreres. La seva tasca és reconeguda a moltes revistes i llibres del motor sobretot per la preparació d'un Alpine-Dionís. Quant arribava de Sabadell amb un espordidor soroll molta gent sortia a veure quin era el prototip que portava i que deixava aparcat al davant de casa seva.

36. Cal Carreteró era al «Camp Senyor». Tenien carros. Eren cognominats Guàrdia.

37. La Sastreria Campàs era d'Emili Campàs i es trobava situada al carrer Major, 10.

En la X emissió del 22 de març de 1952 destacà una nova secció «Mirador Deportivo» en la retransmissió amb cinta magnetofònica del partit de futbol celebrat a l'Estadi de Canyelles entre les seleccions A i B, una fantasia radiofònica de Jordi Garròs i Joan Pèlach. Seguiren «Intervius al minut».

En la XII Emissió del 5 d'abril del 1952 es va passar la cinta magnetofònica del campionat d'aixecament de pes. En l'apartat *Pentagrama* s'oferí la biografia de Franz Liszt. En l'apartat d'anuncis destacaren:

«*Casa Betas* ofrece a su distinguida clientela y al público en general, toda clase y variedad de cintas. Especialidad en "vetes per calçotets"*».

«*Del veterinario al animal debil o enfermo. Joaquim Serra licenciado en veterinaria: Horas de consulta: para los animales de 10 a 12 mañana, para las personas de 6 a 8 tarde*».

«*Para trámites urgentes Simó Pou. El rei de la velocidad. Agente Comercial Colegiado. Corredor de todas la rutas catalanas*».

❖ LES VETES

Segons la Cambra de Comerç de Sabadell, les Vetes era, l'any 1951, una fàbrica de cintes de seda propietat d'Emili Llobet, que havia vingut a Castellar l'any 1925 amb quatre fills provinents de Manresa. Establí una fàbrica de fabricació de cintes amb cinc telers al lloc anomenat els antics corrals dels Casé, establint el seu domicili en el número 20, del Carrer de Francesc Layret, abans Liberación, que va ser una de les primeres cases de la urbanització de la zona dita Camp Senyor, construïda per Bonaventura Gibernau.

En la XIV emissió del 26 d'abril del 1952 amb un bon nombre d'oients portà a terme una nova emissió amb un marcat caràcter cultural. Ramon Vila va parlar de *Enigmas del pasado* – Els secrets de la gran piràmide.

En la XV emissió del 10 de maig del 1952 Antena Club, va oferir el tema El 99 no contesta, de Jordi Garròs. En l'apartat *Ecós de Sociedad* es comentà que el diumenge passat després de 45 minuts de retard, s'havia constituït després de 15 anys de desaparició l'Ateneu Castellarenc, obrint l'acte i llegint els estatuts el Sr. Amadeu Casanovas i Pobla.

En la XVI emissió del 25 de maig del 1952 Antena Club destacà per una gran vetllada radiofònica dedicada única i exclusivament a la joventut la qual va estar dignament representada per les més boniques noies de Castellar degudament convidades pels membres del club. Entre les assistents hi havia Isabel Mach, Rosa Rovira, Cecília Bellmunt, Dolors Paz, Montserrat Brossa, Engràcia Batet, Maria Àngela Juliana, Maria Carreras i Maria Montlló. El programa va consistir en un popurri dels millors temes d'altres programes. Com que l'emissió va durar més d'una hora, hi ha haver un selecte refrigeri i finalment un ball que acabà ben entrada a la tarda. En l'apartat de *Notícies d'última hora* es digué que el prestigiós dansarí Koki Jep Xic havia donat el cop de cap amb aquella de l'Estaca. El Koki era Jordi Vergés, conegut en el sector masculí per Koki i en el femení per Kuki.

Foto 1: Públic a la Sala d'Actes seguint el desenvolupament d'una conferència. A la dreta en primer terme Joan Sampere Homet, l'avi Meima, i al darrera Jaume Sanosa.

Foto 2: President i Secretari en una de les dependències del club.

MATX D'ESCACS CLUB 8 – ACCIÓ CATÒLICA

El 17 de novembre del 1951 un anunci en la secció «Noticiari Esportiu» del setmanari castellarenc *Forja* donava a conèixer la notícia d'un duel escaquístic entre el *Club 8* i les Joventuts d'Acció Catòlica.

L'endemà diumenge 18 de novembre tal com estava anunciat, en el local dels Joves d'Acció Catòlica, situat en els baixos de la casa Rectoral pels nois (per les noies era a l'edifici del Patronat Tolrà, en el pis on havia estat el mestre Pla) va tenir lloc la primera partida. Per part del *Club 8*: Pèlachs, Parcerisa, Vila i Prat. Per part d'Acció Catòlica: Reverend Joan Busquets, Jaume Rossell, Jaume Cadafalch, Josep Cabré i Felip Valls. Els primers resultats varen resultar un empat però al final varen acabar perdent els membres de *Club 8*. *La Forja* número 280 de 24 de novembre del 1951 en una *Nota Esportiva* dins la secció d'esports comentava la victòria del Joves d'Acció Catòlica davant els del *Club 8* en el matx d'escacs assenyalant que el proper diumenge hi hauria la segona part al Local del *Club 8*. Així doncs el diumenge dia 25 de novembre del 1951 el Torneig d'Escacs *Club 8 – Acció Catòlica*, va representar una rotunda derrota per l'equip del *Club 8*. Acció Catòlica s'adjudicà la victòria per 6 ½ contra 2 ½ L'1 de desembre del 1951 *La Forja* d'aquella setmana comentà el resultat del matx.

FI DE L'ENTITAT

Amb la narració de la Festa del II Aniversari del *Club 8* celebrada el 24 de juny del 1952, el cronista i autor del manuscrit Historial del *Club 8* diu al seu Epíleg: Arriba el final d'aquest «Historial del *Club 8* ...afegint que el manuscrit s'ha limitat a narrar directament tot quan succeïa al llarg d'aquests dos anys tan el bo com el dolent. El llibre, afegeix, va dirigit especialment a tots els membres del *Club 8*, segur de que quan el rellegissin es reproduiran en la seva imaginació els agradables moments passats dins

del marc de la seva inigualable agrupació rebrotant de les seves goles aquell crit ressonant que antany repetiren infinitat de vegades de ¡Visca el *Club 8*!

Transcorreguts més d'una seixantena d'anys de la seva fundació, el seu interès ha sobrepassat les expectatives dels seus legítims destinataris essent ja un document històric que ha de formar part de la memòria col·lectiva del poble.

INCIDÈNCIA EN LA SOCIETAT CASTELLARENCA DE L'ÈPOCA

El *Club 8* va mantenir una bona relació amb personatges destacats de la vida local del moment com el farmacèutic i Jutge de Pau Josep Maria Yangüela, el metge Dr. Antoni Puigdueta, el constructor Jaume Sanosa, l'artista Raimon Roca, el pilot de carreres Simó Pou, l'artesà Carles Campderrós, l'escaquista i veterinari Joaquim Serra, el músic Miquel Porqueras,³⁸ el pintor-decorador Francesc Surroca, el fotògraf i historiador Lluís Vergés i Solà, el sacerdot reverend Joan Busquets, els membres d'Acció Catòlica, i tants d'altres...

Les activitats que portaren a terme aquest grup de vuit amics transcendí, potser sense voler, la pròpia vida del club estenent-se o repercutint les seves activitats a bona part de la població, ja fos per la curiositat que despertaren amb els seus plantejaments agosarats a l'època, per les activi-

Vigília de Nadal del 1955. Enterrament de Mn. Josep Maria Esteve Ribot. Quatre membres del *Club 8* participen en l'enterrament. A l'esquerra a les portes de cal Vaquer es troba Ramon Vila, a davant a la dreta portant el fèretre es troba Joan Prat. Més a la dreta en primera fila es troba Josep Maria Castells i al seu darrera Joan Tordera. L'escena és presa a la Carretera de Sentmenat amb la cruïlla del Carrer de Torras, al fons es veu la Rabassada.

38. El castellarenc Miquel Porqueras, juntament amb el seu germà, eren músics i components de la orquestra castellarenca Los Hidalgos del Vallés.

tats que desenvoluparen, pels comentaris que generaren, la majoria positius, per ser mirall per altre jovent en la manera d'associar-se, de dirigir el seu propi lleure, esport i cultura davant del buit oficial.

Persones grans del poble i no tan grans encara saben a què i a qui es refereixen quan se'ls parla del *Club 8*.

LA CONTINUÏTAT DE L'AMISTAT UNA VEGADA DISSOLT EL *CLUB 8*

Una vegada dissolt oficialment el club, cada un dels seus membres va haver de complir amb les obligacions del Servei Militar, la coneguda mili. Cada membre del club va anar constituint poc a poc les seves respectives parelles i llurs famílies. No obstant això, i precisament amb la composició de les diferents parelles, es troben diversos documents que demostren la continuïtat encara que no oficial de l'entitat, per exemple l'any 1955 a una artística tarja amb data 13/11/1955, sortida dels Tallers Creuet, hi figura encara al davant dins d'un cor el nom de *Club 8* essent una convocatòria d'un sopar al Bar del Pi* en compliment del fet que tres dels seus membres entraren en prometatge: Jordi Garròs, Ramon Vila i Joan Prat. I seguint en la tradició de posar mot als diferents anys, aquell 1955 era l'Any dels Rots. Una altra artística tarja sortida aquesta vegada dels Tallers Gràfics Meima, Farell, Bernat i Jaume Negre (Societat Soltera) documentada del mateix Any dels Rots, però una mica abans, concretament a 24 de juny, felicitava els prometatges de Joan Pèlachs i Josep Maria Castells.

Foto 1: 1953, Plaça Major. D'esquerra a dreta: Prat, Castells, Vila, Joan Castells, Tordera, Pèlachs, Garròs, Alberola.

Foto 2: Vila, Prat i Mach passejant pel carrer Colom.

❖ EL BAR DEL PI

Era situat al carrer de la Mina número 16. S'anunciava a l'època com a Cafè Restaurant i Pensió. La fonda servia exquisits menjars recordats per molts castel·larencs. S'hi havien celebrats banquets de casaments, comunions, ball amb l'orquestra *Los Hidalgos del Vallés*... Tenia dispesers fixes i també estiuejants. Havia estat regentat per la família Gili fins el cessament del negoci, cap a l'any 2001. L'any 1994 van rebre la medalla dels 50 anys de l'establiment.

Foto 1: Pèlachs, Castells, Prat i Mach a la Plaça Major. Foto 2: 1955. Excursió a can Ramoneda. D'esquerra a dreta: Joan Castells, Paz, Prat, Parcerisa i Batet. Al fons: Lleixà. Foto 3: 1955. Tornant de buscar bolets. D'esquerra a dreta: Parcerisa, Batet, Carné, Castells, Paz, Prat. Asseguda: Lleixà. Foto 4: 1955. Bassa de can Padró. De dalt a baix: Garròs, Lleixà, Carné, Castells, Paz, Prat.

Les famílies que formaren els membres del *Club 8* foren:

Castells-Carné
Garròs-Lleixà
Mach-Juliana
Parcerisa-Batet
Pèlachs-Farcy
Prat-Paz
Tordera-Busquets
Vila-Roura

I vingueren els fills: Maria Dolors i Jordi; Jordi; Ramon i Vicenç; Ramon, Josep, Marien i Elisabet; Sebastià, Concepció, Jordi, Joan i Montserrat; Esteve; Jordi, Carles i Xavi; Josep i Maria Victòria.

I amb els fills es complí una frase que va pronunciar un dia el Cap d'Estatuts Josep Mach en un discurs de l'1 d'abril del 1951: el Club ha de tenir una història que ha d'enorgullir el poble de Castellar i que fins els fills dels nostres fills sàpiguen que en un temps hi va haver uns joves que amb esperit varen fundar aquesta bella Entitat denominada *Club 8*.

I l'amistat del *Club 8* continuà a mida que anaren fent-se grans cultivant-la cadascú dels seus membres veient-se sovint, fent sortides amb les primeres motocicletes, amb els primers cotxes, excursions diverses, vacances, celebrant sense faltar les festes tradicionals com la castanyada, les revetlles i els rigorosos sopars de cap d'any, tradicions heretades del club que es van mantenir fins pràcticament la desaparició física dels seus membres i de les seves respectives famílies. En el 25è Aniversari del Club es reuniren tots en

Foto 1: Sopar de prometatge dels membres del *Club 8* el setembre del 1955 al Bar del Pi. D'esquerra a dreta, darrera: Vila, Prat, Garròs, Mach. Davant: Pèlachs, Parcerisa, Castells. Foto 2: Les postres: pastís *Club 8*. Foto 3: Excursió motoritzada cap a l'any 1961. Castells amb una Derbi 125 c.c. de Vicenç Arús que conduïa Josep Mach, que féu la foto. Garròs amb una primera Lambretta, Pèlachs, Prat amb una Vespa, Vila.

Foto 4: Escales de ca La Pona cap a l'any 1963. Tordera, Prat, Vila, Parcerisa i Garròs. Alguns porten un porró de vidre ?

un dinar. Durant molts anys mensualment feien sopars a les diferents cases dels membres del Club. Poc a poc varen anar celebrant les noces de plata dels casaments de cada un dels seus membres amb les seves respectives parelles. I alguns dels seus fills conserven avui el coneixement de l'amistat que tingueren els seus pares i alguns la mantenen encara.

Vinya del Comas amb el Forn de Raig avui desaparegut, al fons, dalt del carrer Bonavista. D'esquerra a dreta: Mach, Vila i Garròs. Any 1955.

Any 1961. Excursió a Igualada, Vilafranca i Castelldefels amb una Lambretta i una Vespa de Garròs i Prat, a la foto: Lleixà, Prat i Paz.

Sopar a casa dels Mach. Castells-Carné, Prat-Paz, Parcerisa-Batet-Vila

Castells-Carné (1984)

Garròs-Lleixà (1984)

Mach-Juliana

Parcerisa-Batet

Pèlachs-Farcy (1959)

Prat-Paz

Tordera-Busquets

Vila-Roura

PETIT RESUM BIOGRÀFIC DE CADA UN DELS SEUS MEMBRES

Josep Maria Castells Solà

Neix el 21 de maig de 1932 a Castellar en una de les torres de can Barba, la coneguda torre del pont. Quan Josep Maria Castells tenia uns 12-13 anys es traslladà a viure amb els seus pares i germans a una casa del carrer de Sant Jaume número 48 on passà tota la joventut, i es traslladà posteriorment a viure a la carretera de Sentmenat número 46.

De petit estudià a l'escola de la senyoreta Alguer (Antònia Alguer Soler), mestra filla del farmacèutic Sr. Alguer (establert al carrer Torras), on coincidí amb Josep Mach. De més gran va fer dos cursos de Batxillerat a les Escoles Pies de Sabadell on coincidí amb Jordi Garròs.

Als 14 anys entrà a treballar –com la majoria de membres del club– d'aprenent de manyà al taller a l'empresa Vda. de Josep Tolrà a la fàbrica de can Barba per passar poc després, abans d'anar a la mili a la categoria d'oficial. En tornar de la mili el van traslladar dins la mateixa empresa a la filatura per fer d'encarregat d'una secció. Posteriorment va passar a treballar durant molts anys al torn de nit a can Barba, i després ho féu també a la Fàbrica Nova, avui Espai Tolrà, fins que pràcticament l'empresa Tolrà va tancar. Va treballar per l'empresa Vda. de Josep Tolrà uns 47 anys, d'ells, els últims, uns 20 en el torn de nit.

De jove fou membre d'Acció Catòlica i catequista de la parròquia. Va ser cridat a fer el Servei Militar en la lleva del 1953.

Havia anat a classes nocturnes a l'Escola Industrial de Sabadell durant uns dos anys per compaginar estudis tècnics amb la feina. El trajecte Castellar-Sabadell i viceversa el feia amb bicicleta.

Va ser soci i un dels fundadors del Cine Club Castellar juntament amb Josep Fernández, Frederic Soldevila i altres. En les sessions de cineclub es comentaven les pel·lícules visionades per part de diferents periodistes especialitzats en el tema.

Fou donant voluntari de sang a l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau de Barcelona, i un dels socorristes de l'empresa Vda. de Josep Tolrà havent realitzat un curset (curs de primers auxilis) que organitzà l'Ajuntament de Castellar. Gran aficionat a l'esport.

Esposà amb Montserrat Carné Aparicio, natural de Castellar de qui tingué dos fills.

Jordi Garròs Sampere

Neix el dia 22 d'abril de 1931 a la casa pairal de cal Meima a la Plaça Vella exactament al carrer del Centre número 31. Estudià un any amb el mestre Pla,* continuà als col·legis «nacionals» amb el mestre Palacín per continuar els estudis al col·legi del Pares Escolapis de Sabadell. Mentre es-

tudiava als Escolapis Pèrit Mercantil, examinant-se lliure a l'Escola de Comerç, es muntà a Sabadell l'Escola d'Alts Estudis Mercantils, on acabà els estudis. Però la seva afecció a la Química el porta a estudiar a l'Escola Industrial de Sabadell juntament amb Joan Caba, essent els primers tintorers de Castellar. Ofici que desenvolupà durant 50 anys. Realitzà l'any 1948 un viatge d'estudis per Saragossa i Madrid i un any després a Valladolid ampliant els seus coneixements tècnics industrials, obtenint l'any 1949 el títol de tintorer amb la qualificació d'excel·lent, obtenint a més l'any 1950 el primer premi de la secció de tintorers de la Escola Industrial de Sabadell que concedia el Gremi de Fabricants. Treballà de tintorer a diferents empreses, entre elles Ezequiel Estruch S.A., de Sabadell, i Casanovas Argelaguet també de Sabadell.

♦ EL MESTRE PLA

Pere Pla Reig, fill de Cànoves, era professor fix de la secció de nois en les Escoles Patronat Tolrà. Prengué possessió l'any 1926. En una nova etapa passada la Guerra Civil se li encomanà la direcció fins la seva jubilació

Féu el servei obligatori a Lleida, d'on guarda –fruit de la seva afecció memorialística– un detallat diari de les seves vivències al quarter militar de Gardeny.

Les seves afeccions: el dibuix, la pintura, la música i també la fotografia, en la que va obtenir importants guardons tant a nivell local com estatal.

És autor d'una de les més -per no dir la més- importants col·leccions de fotografies de tema castellarenc, amb més de 33.000 fotografies. La seva col·lecció fotogràfica l'ha cedit a l'Ajuntament de Castellar. Setmanalment el setmanari l'*Actual* publica una secció amb una fotografia de la seva col·lecció amb un petit comentari.

Autor de l'esmentada col·lecció, l'Associació Cultural Cal Meima ha publicat el volum 31 de la seva enciclopèdia Castellar en imatges, història en imatges antigues i contemporànies de Castellar. L'obra és única a tot Catalunya per la seva extensió, per la seva exhaustivitat i pel seu rigor que no té comparació possible amb res conegut. Ha estat membre de la SEAC, del Grup fotogràfic, i soci fundador de l'Arxiu d'Història de Castellar.

Esposà amb Maria Àngela Lleixà Malé, de Castellar, amb qui té un fill.

Josep Mach Saladich

Va néixer a Castellar el 15 de setembre de 1932 i va morir el 14 d'octubre de 2011.

Realitzà els seus primers estudis a l'escola Alguer de Castellar i després els continuà amb els claretians del Cor de Maria de Sabadell fins els 14 anys. El 1946 es posà a treballar amb el seu pare Ramon, fent transports i encàrrecs de Castellar a Barcelona i viceversa, amb un camió marca Ford,

comprat de segona mà el 1936. El primer camió que va tenir el seu pare, un Chevrolet, li varen confiscar durant la Guerra Civil. Entre el 1948 i 1950, en plena postguerra, van venir les restriccions de benzina, i per poder continuar treballant varen posar una caldera de gasogen al camió que funcionava amb carbó. Foren uns temps durs i difícils, amb avaries contínues –canviar juntes de culata al mig de Barcelona tot fent la feina– perquè no hi havia recanvis, el camió es trencava i s’havia d’apedaçar sovint.

Entre els anys 1952 i 1953 va anar d’ajudant amb el camió de Joan Miralles, un poderós Mack nord-americà, fent diversos viatges a Madrid, Sevilla i Badajoz. A finals d’aquell any va fer el servei militar a Ceuta. Pels volts del 1956, i acabades les restriccions, van poder comprar un motor de gasoil, que va durar fins el 1962. Així doncs aquell Ford el van tenir 26 anys. Pels volts del 1962 va treballar diversos mesos, els dissabtes i diumenges, conduint un autobús de La Vallesana que feia el servei Castellar-Sabadell-Sant Llorenç. A partir d’aquests anys, en que els temps van canviar i hi havia molta feina, entre 1962 i 1997 va tenir sis camions. Es va jubilar aquest darrer any amb 65 anys. Fou soci de la SEAC fins la seva mort i amant com era de la fotografia, participà en diversos concursos fotogràfics organitzats per l’entitat. El 1994, junt amb altres professionals de Castellar va rebre la Medalla de la Vila per portar més de 50 anys de tradició comercial familiar continuada. Féu entrega de les medalles l’aleshores consellera de Governació de la Generalitat, Maria Eugènia Cuenca. En resum, van ser cinquanta-un anys d’una vida dedicada al transport i els camions amb una gran passió i entrega per la seva feina i família. Esposà amb Maria Àngela Juliana Lleonart, amb qui tingué dos fills.³⁹

Antoni Parcerisa Massaveu

Va néixer a la casa pairal de ca la Pona al Carrer de Sant Miquel número 28, el 18 de juny de 1931 i va morir el 8 de febrer de 2008.

Cursà estudis al col·legi de les Germanes Dominiques, amb el mestre Pere Pla fins els 14 anys, començà a treballar d’aprenent en un taller mecànic de cotxes. Als 18 anys, i mentre estudiava a l’Acadèmia Cots, va començar a treballar d’ajustador matricer en un taller de Sabadell. Estudià també a l’Escola d’Arts i Oficis de Castellar i a l’EMI (Escola de Mandos Intermitjos) de Terrassa.

Va ser cridat a fer el Servei Militar en la lleva del 1952 lliurant-se’n pel motiu de tenir el pare d’edat avançada. La seva professió fou la d’industrial serraller, agafant el relleu cap els 23 anys, en el taller fundat pel seu pare al Passeig cantonada amb el carrer 14 d’abril 2, taller molt reconegut

39. Trets Biogràfics aportats per Ramon i Vicens Mach Juliana.

pel seu bon fer fins la seva jubilació l'any 1997. Professionalment, va obtenir el carnet d'instal·lador de gas butà i va realitzar diverses instal·lacions a empreses. En aquesta època, va ser nomenat membre de la junta del Centre Metal·lúrgic de Sabadell i comarca.

Afeccionat al bàsquet (essent president del C. P. Castellar entre 1961-1968), al futbol, la caça, la pesca, les sardanes. Actualment hi ha el Torneig de Bàsquet que porta el nom del seu fill finat en edat jove «Memorial Josep Parcerisa». Soci de moltes entitats culturals i esportives de Castellar.

Jutge de Pau durant 29 anys, des del 1978 fins el 2007. Vint-i-nou anys de dedicació, administrant justícia en base a les normes i saber quines obligacions té un jutge de pau, foren les motivacions permanents del seu exercici com a jutge. Vicepresident i cofundador de l'Associació Catalana en pro de la Justícia (Jutges de Pau de Catalunya).

En el seu mandat aconseguí separar el Jutjat de Pau de l'edifici de l'Ajuntament on sempre havia estat annexat, inaugurant el Jutjat de Pau als antics safareigs de cal Calissó avui Bar Calissó. Fou el primer castellarenc en celebrar matrimonis civils.

L'any 2002 va rebre la distinció de la Creu de Sant Raimon de Penyafort concedida pel Ministeri de Justícia, condecoració màxima que concedeix dit Ministeri i que premia el mèrit en la justícia a persones relacionades amb l'àmbit jurídic.

Posteriorment, l'any 2003, en el marc de la 9a Trobada de Jutges de Pau de Catalunya, el president de la Generalitat, Jordi Pujol, li va lliurar un diploma en reconeixement dels 25 anys d'exercici com a Jutge de Pau de Castellar. A més, l'Associació de Jutges de Pau de Catalunya li va concedir la Medalla d'Or pels seus anys de dedicació a la professió.

L'any 2007 va rebre la distinció de la Medalla de la Vila de Castellar del Vallès com a reconeixement a la seva contribució al benestar comú del poble, dedicant hores i hores d'esforços a l'interès comú dels castellarencs. La Consellera de Justícia de la Generalitat de Catalunya, Montserrat Tura, li llegí unes paraules que posaven èmfasi en el reconeixement a la Justícia de Pau i per la forma en què aplicava els valors del respecte i el diàleg. La Secretària de Relacions amb l'Administració de Justícia de la Generalitat de Catalunya, destacà especialment el coratge de fer cada dia la seva feina com si fos el primer dia, i també pel que va deixar i ensenyar i per la seva aportació a la justícia pel que fa a l'exercici de la mediació, a la intel·ligència emocional i a la gestió del coneixement.

L'any 1977 juntament amb la seva esposa van inaugurar, al carrer de Sant Pere d'Ullastre, la botiga d'instruments musicals Watts Music i, dos anys més tard, la Sala d'Exposicions-Galeria d'art Watts Art, encara en actiu, on penjaren obres prestigiosos artistes.

En la seva mort l'Ajuntament de Castellar del Vallès va decretar dos dies de dol.

Esposà amb Engràcia Batet Cesta, amb qui va tenir quatre fills.

Joan Pèlachs Rojals

Va néixer a la casa del Carrer de Sant Jaume número 54 el 22 de setembre del 1932 i va morir a Besalú el 5 de febrer de 2004. Quan es casà amb la Carme Farcy anaren a viure a la casa pairal del Carrer del Centre, amb els avis paterns.

L'any 1969, deixa la casa pairal i amb la seva esposa i fills –quatre en aquell moment–, anà a viure a la casa número 3 del carrer del Retir. Anys més tard es traslladà a viure a Besalú d'on és natural la seva esposa Carme. De petit cursà els estudis primaris a l'escola de les Germanes Dominiques o Patronat Tolrà amb el mestre Pla. D'ofici pintor-decorador, començà d'aprenent amb els germans Surroca, establerts a la Carretera de Sentmenat número 10. Quan morí el darrer, en Francisco, quedà al front de l'adrogueria i de l'empresa. En establir-se pel seu compte començà a desenvolupar un estil propi en l'ornamentació de moltes llars castellanques a base de sanefes o temes florals pintats a mà bàsicament en els sostres. Fou cridat per l'artista castellanenc Raimon Roca Ricart per portar a terme la decoració de l'antiga casa Turull de Sabadell per passar a ser la seu de l'actual Museu d'Art «MAS», doncs la tècnica era ben dominada pel seu reconegut ofici. Allà col·laborà amb l'escultor Camil Fàbregas i Dalmau, amb Lluís Clapés i d'altres. En aquesta tasca hi esmerçà set anys. Anys joiosament recordats per haver pogut gaudir d'una llibertat de treball que l'omplí personal i artísticament, però també hagué de pagar el peatge del desgast ocular. Hagué de treballar llargues jornades estirat dalt d'una bastida, amb el sostre a pocs centímetres de la cara i amb potents focus de llum directa. Malgrat això sempre recordà com a molt positiva l'experiència.

Pintà alguns quadres artístics bàsicament amb la tècnica de l'oli.

Va escriure diversos articles de temàtica artística al setmanari castellanenc *Forja* del qual n'era cronista i molts d'altres de caire històric a revistes com Amics de Besalú i el seu Comtat, amb títols com El centre històric de Besalú, A l'entorn de l'efímer Bisbat de Besalú, etc.

Amb la seva família es traslladaren a viure a Besalú el juliol del 1976, pocs dies abans que la Marxa per la Llibertat passés per l'antiga capital del comtat.

Persona social i políticament activa, ben aviat se sentí integrat a terres garrotxines. Membre actiu de l'entitat Amics de Besalú i el seu comtat, col·laborà amb la parròquia i milità a CDC i durant uns anys en fou el president de la secció local.

Va ser alcalde de Besalú durant els anys 1991 al 1995 per la candidatura Unió Independent per Besalú, succeint en el càrrec al seu fill Sebastià –aquest d'ERC– donant una empenta a tot el tema històric i artístic de la localitat de la qual era un fervent enamorat. En aquests quatre anys també fou membre del Consell Comarcal de la Garrotxa.

Ja en la seva jubilació dedicà bona part del seu temps a intentar fer

una nova història de Castellar sobre la qual malgrat tenir molta documentació ja recopilada i algunes notes redactades, no pogué acabar degut a la seva sobtada mort.

Per decisió pròpia, després de les exèquies i funeral, les seves despulles foren incinerades i portades a la muntanya de Montserrat, a la que s'hi sentia lligat per motius espirituals, patriòtics i sentimentals.

En Joan fou un castellarenc enamorat de Castellar. I aquest sentiment va saber fer que formés part de l'herència que passà als seus fills. Esposà amb Carme Farcy i Vila, de Besalú, amb qui tingué cinc fills nats tots a Castellar.⁴⁰

Joan Prat Bou

Va néixer a la casa pairal de cal Bernat al carrer de Caldes el 7 de novembre de 1932 i morí el 3 de maig de 1986.

El curs 1942-1943 va rebre un Diploma concedit pel Magnífic Ajuntament de Castellar, signat pel mestre Pere Pla en haver realitzat els estudis al Patronat Tolrà. En la seva joventut havia ajudat a menar la vinya del Camp del Guerra.⁴¹ Aprengué música i tocant el violí arribà a donar un concert a l'Ateneu Castellarenc. Va ser cridat a fer el Servei Militar en la lleva del 1953. L'any 1954 en el transcurs del Servei Militar obtingué el permís de conduir. Ja gran va aprendre dibuix lineal i artístic a les classes nocturnes de l'Escola d'Arts i Oficis del Centre Parroquial creada l'any 1954. D'ofici manyà, començà com a aprenent a cal Vilatersana, al carrer Major. Després treballà per l'empresa EROS en la seva primera seu, al mateix cal Vilatersana, per passar posteriorment a una de les naus de l'Estaca. Viatjà freqüentment al País Basc per muntar les màquines de l'empresa. Posteriorment passà a treballar als Tallers Fusté-Badal. Va acabar de contramestre mecànic de manteniment a la fàbrica Tolrà (Fàbrica Nova). Amant de l'excursionisme, fou soci de la SEAC (avui CEC), on participà en diverses activitats del centre, tant en concursos de fotografia artística (ja que disposava d'un senzill laboratori propi i obtingué diversos guardons en concursos tant locals com estatals) com fent de control en diverses Marxes infantils de Regularitat, com assistint a les conferències i projeccions de diapositives de l'entitat. D'esperit viatger, voltà per tota la península i també per l'estranger. Fou voluntari donant de sang a l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau de Barcelona, reconeixent-li la seva generositat i altruisme concedint-li a tí-

40. Trets Biogràfics aportats per Sebastià Pèlachs Farcy.

41. Vinya i oliverar que comprenia el terreny situat entre el Camí Fondo, avui Avinguda de Sant Esteve, carrer Barcelona i carrer Clavé, encara no obert en la seva totalitat en aquell temps.

tol pòstum una Placa Commemorativa per les seves 25 donacions. Va col·laborar en el desbrossament de Castellar Vell en les campanyes començades l'any 1978 i següents amb el lema *Recuperem Castellar Vell*, promoguda per l'entitat Amics de Castellar Vell. Esposà amb Dolors Paz Daví de qui tingué un fill.

Joan Tordera Circuns

Va néixer el 25 de maig de 1933 a la casa pairal de cal Jaume Negre, al Carrer de Caldes número 14 i morí el 18 de març de 1996. Va realitzar estudis amb el mestre Pla a les escoles Patronat Tolrà, féu d'escolà a les funcions parroquials i posteriorment s'integrà en el grup de catequistes de la parròquia. Ja de gran, el 1958, assistí a l'Escola d'Arts i Oficis del Centre Parroquial. Practicant de l'excursionisme i com a soci de la SEAC (avui CEC) participà en les activitats de l'entitat Itinerari de Natura, fent de control en les marxes de regularitat, en les sessions de diapositives...

Mecànic de professió començà al taller Vilatersana on entrà d'aprenent el 1947 per passar a l'empresa Fèlix Sagrera de Sabadell. Després va treballar una temporada al Taller Parcerisa i finalment a la fàbrica Menna Claramunt de Sabadell, viatjant per tota la península com a muntador de la maquinària de l'empresa. Formà part de l'entitat Pomell Artístic. Va ser membre fundador de l'Arxiu d'Història de Castellar i sost-secretari i vice-president de l'entitat. Formà part del Consell de Redacció del Setmanari *Forja*. Esposà amb Carme Busquets, amb qui tingué tres fills.⁴²

Ramon Vila Comas

Va néixer a la casa pairal de cal Ramon del Farell, al carrer de Caldes número 12, el 27 de novembre de 1931, i morí el 19 d'octubre de 2005. Va cursar estudis a la Comunitat de les Reverendes Germanes Dominiques amb el mestre Pla. El 1946 s'examinà de càlcul mercantil a l'Acadèmia Cots obtenint una nota d'excel·lent. Estudià després comptabilitat i teneduria de llibres per continuar amb els de Correspondència i francès a l'Acadèmia Montserrat.*

❖ ACADÈMIA MONTSERRAT

L'Acadèmia Montserrat era dirigida pels mestres nacionals Salvador Reguer i Joan Miró. El curs 1946-47 va començar a fer classes especials d'ensenyament mitjà i professional (comerç, batxillerat, mecanografia, dibuix i comptabilitat) en les aules de les Escoles Nacionals, fora d'horari escolar.

42. Trets biogràfics publicats per Joan Pinyot. Revista *Plaça Vella* número 40. Arxiu d'Història de Castellar.

Va començar a treballar d'aprenent de mecànic al taller de cotxes que tenia Ramon Company⁴³ als darreres de la casa del Carrer de Caldes número 50, la qual donava al carrer d'Albert. Posteriorment va entrar a treballar a les oficines de l'empresa Vídua de Josep Tolrà durant un període aproximat d'uns 14 anys. Rondant la trentena d'anys entrà a treballar de viatjant-comercial pel magatzem de construcció Mimó de Sabadell.

Posteriorment ho féu en el mateix ram de la construcció en el magatzem també sabadellenc, Jordà-Torrens. L'última feina la desenvolupà fins la seva jubilació en una empresa que venien prefabricats de formigó per a la construcció.

Afeccionat al ping-pong que practicava al cafè de l'Ateneu. Destacat excursionista, dirigent de la SEAC (avui CEC) amb carnet de soci de número inferior a la desena, que formà part de diverses juntes de l'entitat. Precursor del Xirucapista en les marxes de regularitat.

Ja de jubilat va vincular-se al casal d'avis, essent-ne tresorer.

Autor del llibre *Les fonts de Castellar*, al qual li dedicà molt de temps, fent plànols, fotografies, mesura de cabals d'aigua...

La seva sobtada mort li impedí realitzar molts projectes que tenia en ment, com marcar les barraques de vinya del poble i fer-ne un llibre així com realitzar una il·lustració: acompanyar a Josep Vidal a fer una pel·lícula al Gran Canó del Colorado.

Esposà amb Teresa Roura Umbert amb qui tingué dos fills.⁴⁴

43. Ramon Company va ser un dels primers a posseir cotxe particular a Castellar.

44. Trets Biogràfics aportats per Josep Vila Roura

Aquest treball ha estat possible gràcies a la col·laboració de Jordi Garrós Sampere i família, Josep M. Castells Solà i família, Engràcia Batet Cesta, Sebastià Pèlachs Farcy, Josep Vila Roura, Ramon i Vicens Mach i família, Jordi i Carles Tordera i família; i a la cura de Joan Pinyot i Garrós, Albert Antonell Ribatallada i Roger Rocavert Homet. Agraïments a tots ells.